

12^E JAARGANG N^O 39 – 9 DEC. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HERFST

DE NOODLOTTIGE HOPE-DIAMANT

Terwijl Tavernier naar deze stad reisde, besloot hij zich tot iederen prijs van den Blauwen Diamant meester te maken en hem naar Europa te brengen.

Dank zij de aanbevelingsbrieven, die hij bij zich droeg, slaagde hij er in de priesters over te halen hem in het vertrek toe te laten, waar het beeld van den god stond opgesteld.

Eerbiedig knielde Tavernier voor het afgods-

De Groot-Mogol, die in de zeventiende eeuw over Achter-Indië regeerde en aan wien de Blauwe Diamant toebehoorde.

later, bij een nieuw avontuur in Afrika, door wilde dieren werd verscheurd.

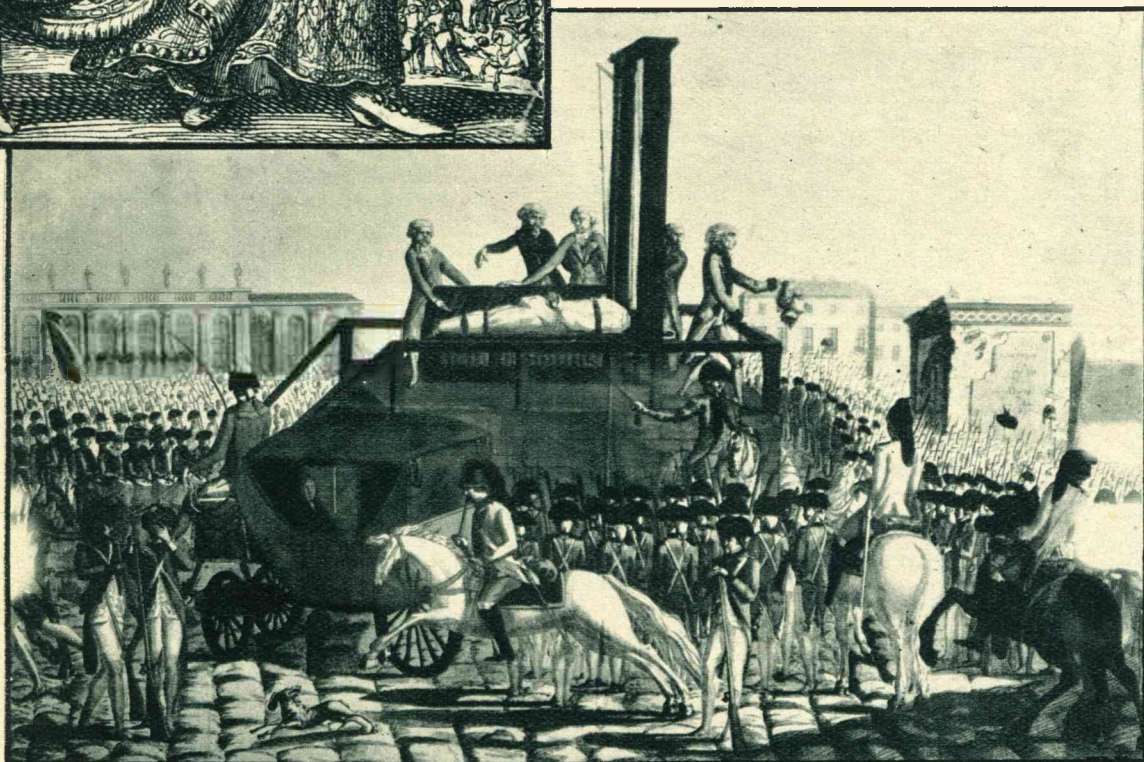
Intusschen was de Blauwe Diamant in het bezit gekomen van den Franschen koning Lodewijk XIV, met wiens politiek het sindsdien niet meer voorspoedig wilde gaan. Voorts stierven kort na elkaar meerderen van zijn familieleden en op zijn sterfbed moest de koning, die aan een afschuwelijke ziekte overleed, nog meerdere vernederende vredesverdragen tekenen.

De steen kwam vervolgens in het bezit van Madame de Montespan, die twee dagen nadien de gunst des konings verloor en van het hof werd verwijderd.

Nicolaas Fouquet, een berucht bankier en minister van financiën, werd enkele dagen, nadat hij den Blauwen Diamant vol trots aan zijn gasten had getoond, in de Bastille geworpen, waar hij door een beroerte werd getroffen en overleed.

Hoe het met de volgende bezitters van den Blauwen Diamant, Lodewijk XVI en Maria Antoinette ging, behoeft zeker niet in den breede verhaald te worden. Zij stierven beiden op het schavot.

De avonturier Jean Joseph Tavernier, die door zijn diefstal zooveel ongeluk onder de menschen zou hebben gebracht.

De onthoofding van Lodewijk XVI.

Het is ontwijfelbaar, dat de beroemdste en schoonste juweelen maar zelden anders dan hun bezitters iets anders dan ongeluk hebben gebracht.

Zoo ook de Hope-diamanten, welker tragische geschiedenis hier beknopt zal volgen.

Er leefde in de zeventiende eeuw een Fransche avonturier, een zekere Jean Joseph Tavernier, die in zijn tijd beroemd was om de groote en avontuurlijke reizen, welke hij door de toenmaals bekende wereld had gemaakt. Op hoogen leeftijd kreeg hij een betrekking aan het hof en was daar speciaal belast met 't toezicht op de edelsteenverzameling van den koning. Maar zelfs een „vaste betrekking” kon hem van zijn zwerflust niet genezen, en tachtig jaar oud, trok hij voor de derde maal in zijn leven naar Achter-Indië. De daar regeerende Groot-Mogol ontving hem met veel eerbewijzen en schonk hem zijn onbeperkt vertrouwen. De Mogol stond hem ook toe een bezoek te brengen aan den tempel, waar de „Blauwe Diamant” zich bevond. Deze tempel was toegewijd aan den god Rama-Sita en stond in de eeuwenoude Oostersche stad Pagan.

Lodewijk XIV, de Zonnekoning, wiens ongelukkig einde ook met den Blauwen diamant in verband wordt gebracht.

beeld neer en verborg het hoofd in de handen — men dacht uit eerbied, maar in waarheid deed hij het slechts om tusschen zijn vingers door beter naar den beroemden Blauwen Diamant te kunnen zien, die op het voorhoofd van den god was bevestigd. Verschillende malen kwam hij in den tempel terug om aan den god kleine edelstenen te schenken en hem zoogenaamd zijn eerbied te betuigen, maar eigenlijk deed hij niet anders dan voorberei-

dingen treffen om zijn slag te slaan. Na deze voorbereidingen drong hij op een nacht met een bende mannen den tempel binnen, overmande de priesters, stal den Blauwen Diamant en nam de vlucht.

Deze stoutmoedige diefstal zou — naar men wil — den toorn van den god Rama-Sita hebben opgewekt, en wel in die mate, dat hij iederen toekomstigen bezitter van den diamant bij voorbaat vervloekte.

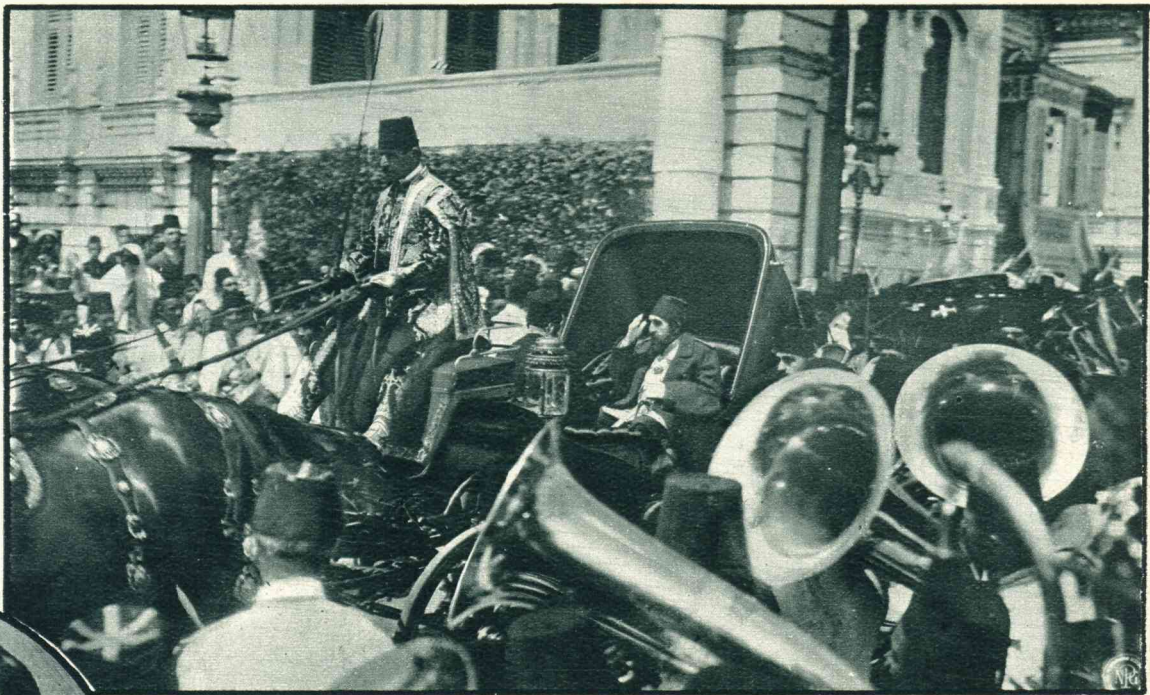
Het begon al bij Tavernier, die eenige jaren

Het kleinood werd met de andere kroonjuweelen tot staatseigendom verklaard en opgeborgen in een apart gebouw.

Na korten tijd werd het met andere kostbaarheden gestolen en nu begon de Blauwe Diamant zijn tocht door de wereld.

Allereerst werd hij in Amsterdam gesignaleerd. De diamanthandelaar Fala kreeg opdracht den steen te slijpen. Maandenlang werkte Fala er dag in, dag uit met groote zorg aan. Toen hij gereed was, werd de diamant door zijn zoon gestolen. Deze verkocht hem, maakte het geld op en pleegde daarna zelfmoord. De Fransman François Beaulieu was de volgende eigenaar. Hij durfde zijn bezit noch in Amsterdam noch in Frankrijk te koop aan te bieden. Hij liet door een juwelier een stuk uit den steen snijden en vertrok vervolgens naar Londen. Hier leefde hij in de grootste armoede en werd tenslotte door den honger gedwongen om den Blauwen Diamant voor 500 pond den juwelier Eliason aan te bieden. Deze verzocht eenigen bedenktijd. Toen hij aan het einde daarvan zich naar Beaulieu begaf, vond hij dezen doodgehongerd op zijn bed liggen.

Een stuk van den Blauwen Diamant kwam later in het bezit van een Engelschman, Streeter genaamd, een ander werd aan den hertog van Brunswijk verkocht en heette sindsdien: „de blauwe druppel van Brunswijk”, maar 't

Sultan Abdul Hamid op een rijtoer.

Lord Hope.

Lady Hope.

Dat ongeluk liet niet op zich wachten. Hun eenigst kind, Vinsen, ging eenige maanden later met zijn gouvernante wandelen, rukte zich los en liep recht onder een zwaren automobiël, die juist aan kwam rijden.

Mac Lean scheidde van zijn vrouw en leefde in Parijs alleen verder.

Thans is de steen te koop. Men zegt, dat Charlie Chaplin er zin in heeft....

't Eenige kind van 't millionairs-echtpaar Mac Lean.

Maria Antoinette.

grootste deel van den steen bleef in handen van Eliason, die hef in 1830 aan Thomas Henri Hope verkocht voor achttienduizend pond. Zijn zoon, Lord Francis Hope, die met de erfenis den ongelukssteen verkreeg, stierf na enkele jaren, door iedereen vergeten en arm als een kerkrat. Zijn geluk was verstoord door het scheidingsproces met zijn vrouw, de vroegere tooneelspeelster May Johé, die voor de rechtbank de schuld van het mislukte huwelijk aan den Blauwen Diamant weet. Francis Hope, naar wiens familie de steen voortaan genoemd zou worden, verkocht hem in 1908 aan den Poolschen prins Poniatowski.

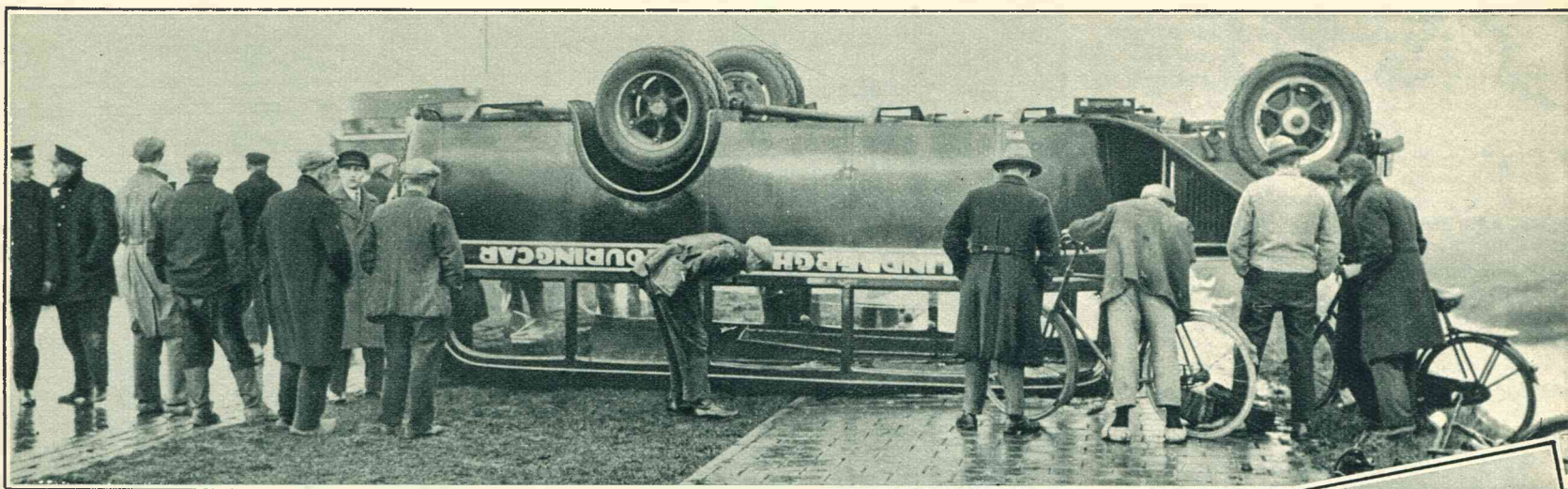
Deze schonk het juweel aan de Fransche too-

neelspeelster, mademoiselle Ladue. Den eersten avond, dat zij op het tooneel den Hope-diamant droeg, schoot Poniatowski haar van uit zijn loge neer. Eenige dagen later werd de prins zelf op klaarlichten dag door een onbekend gebleven Parijzenaar neergestoken. De ongelukkenreeks was nog niet ten einde. Een Grieksche diamanthandelaar bood den steen den Turkschen sultan Abdul Hamid aan. Toen hij met het koopcontract van het slot wegreed, sloegen de paarden voor zijn rijtuig op hol, de juwelier viel op de straat en was op slag dood. De sultan zelf werd kort daarop gedwongen van den troon afstand te doen. Tot 1911 hoorde de wereld niets van dezen steen der ellende.

Dat jaar zag op een soirée in de maand December de multi-millionnaire Mac Lean, eigenaar van de „Washington Post”, den Blauwen Diamant aan den hals van zijn vrouw schitteren. Mevrouw Mac Lean had den steen gekocht onder voorwaarde, dat zij hem terug kon geven, wanneer zou blijken, dat door zijn invloed aan haarzelf of een der haren 'n ongeluk zou overkomen.

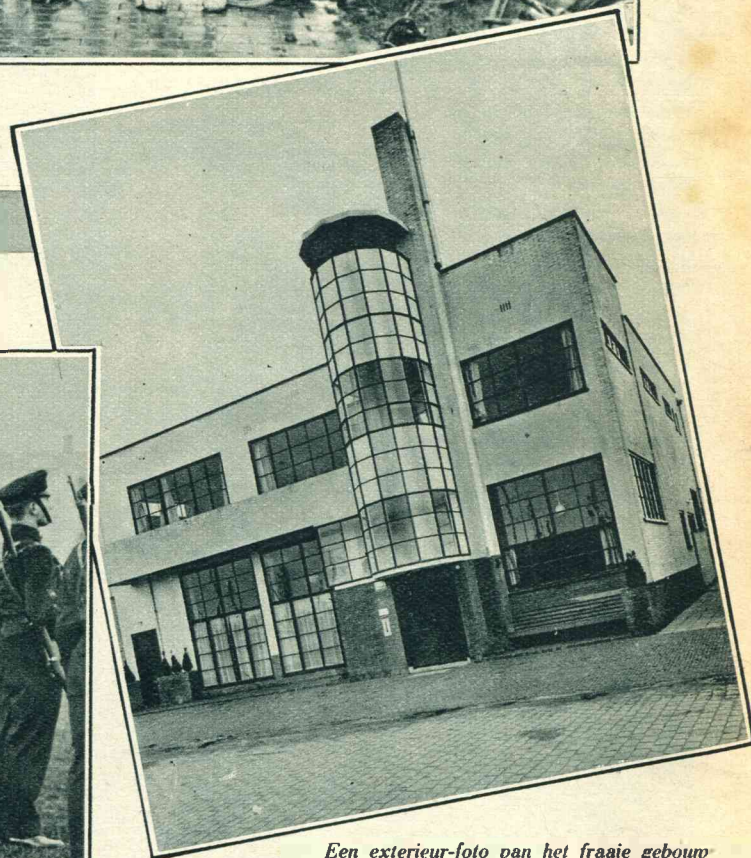
Madame de Montespan.

Op den Muiderstraatweg sloeg een autobus met miliciens uit Amsterdam tengevolge van de gladheid om. Er waren twee dooden en verschillende gewonden te betreuren.

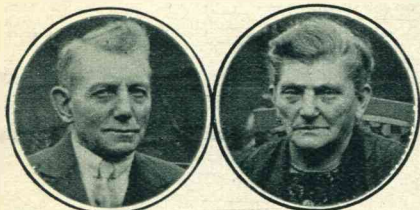
VAN HIER EN GINDS

Een exterieur-foto van het fraaie gebouw der IJmuider Federatie aan de Travlerkade te IJmuiden.

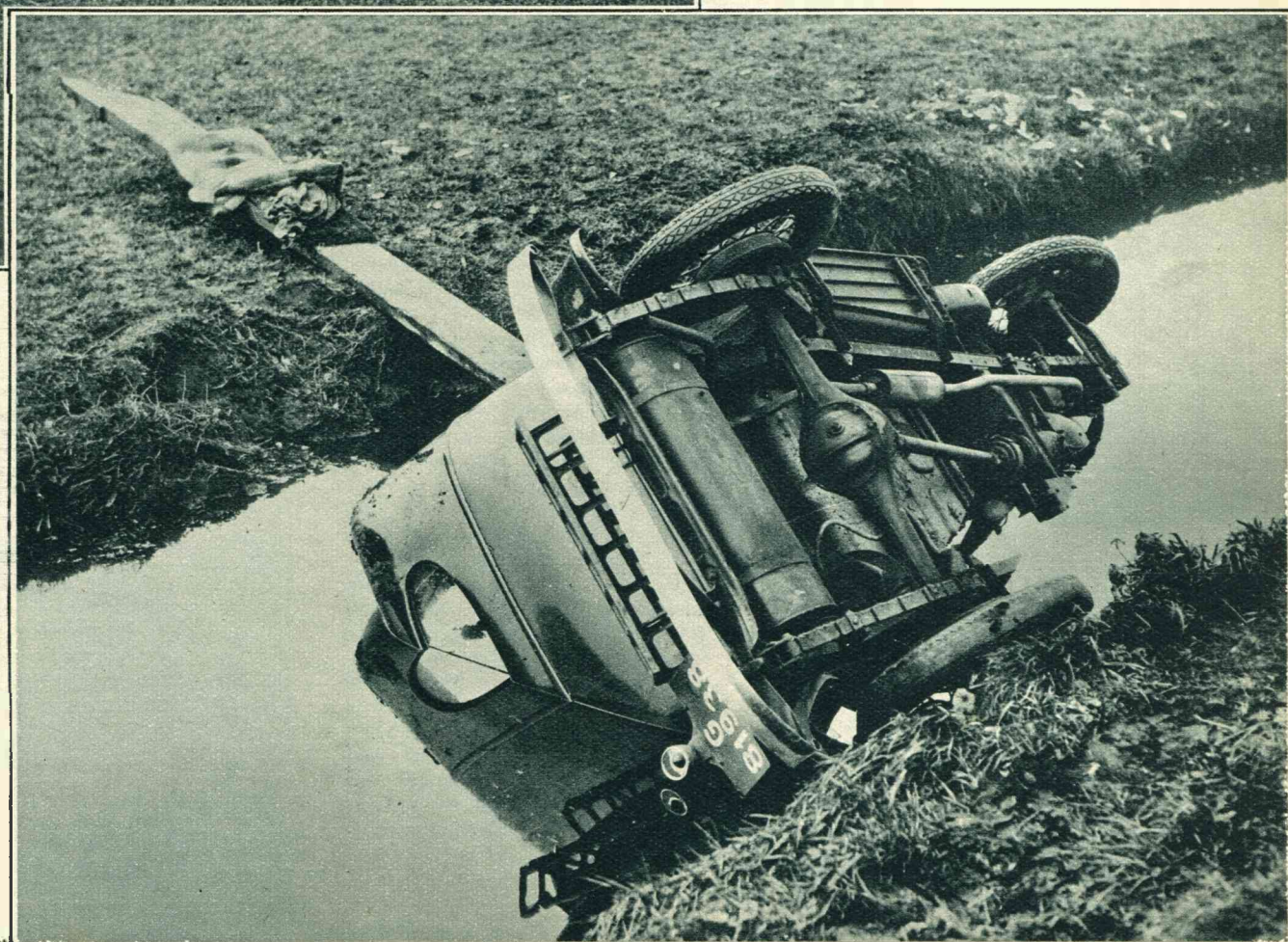

Het bevel van het Koninklijk Instituut van Marine te Den Helder werd door Schout bij Nacht Heerts overgedragen aan zijn opvolger Kapitein ter Zee Baron de Vos van Steenwijk. De inspectie der adelsborsten.

Het echtpaar G. J. Otemeer-Vreng, Jan Steenstraat 43, Haarlem, viert 20 December a.s. zijn gouden huwelijksfeest.

Op den Haarlemmerweg slipte eveneens een personenauto en kwam in de sloot terecht. De inzittende kon gelukkig worden gered. Tengevolge van de nachtvorst is het slijpen bijzonder groot.

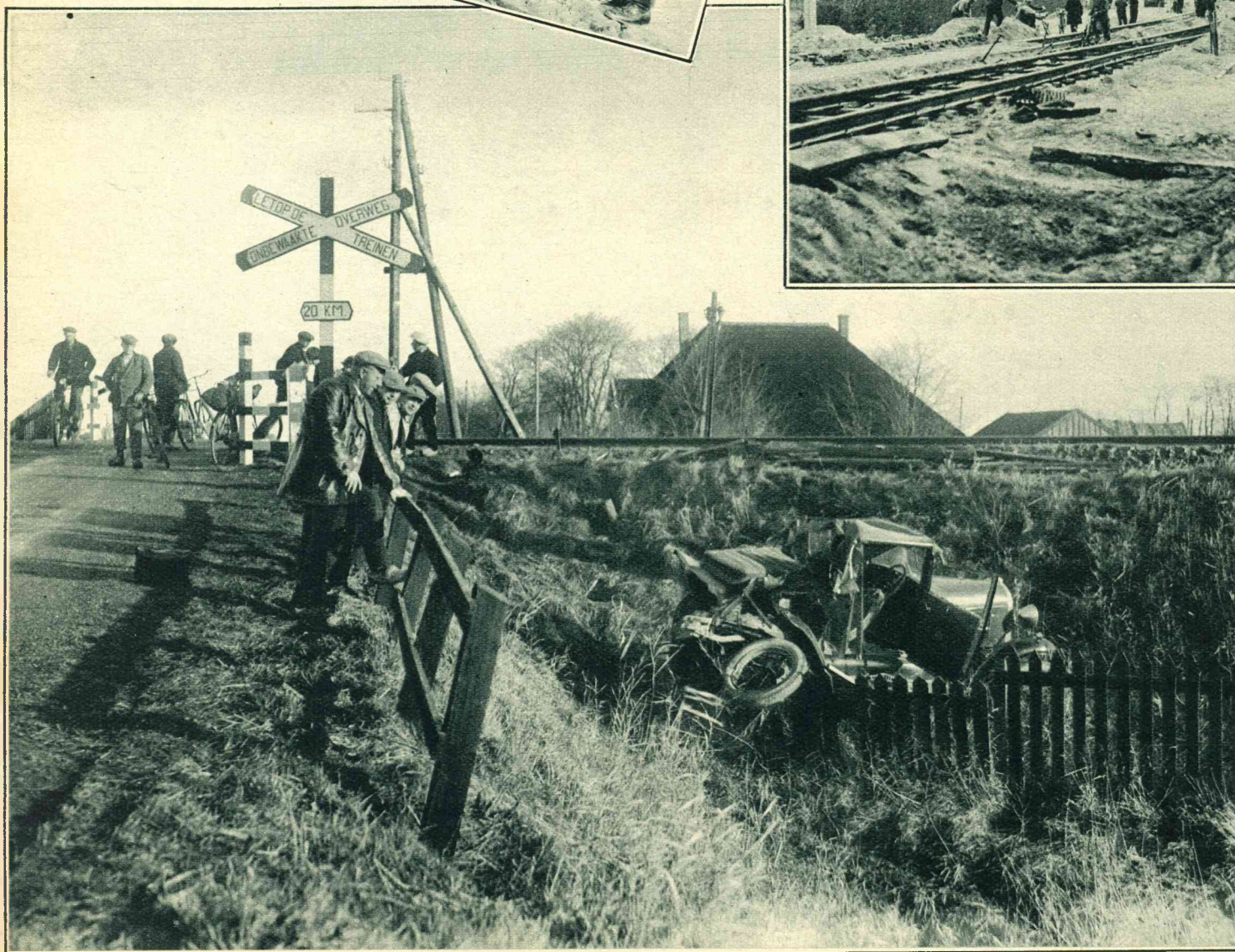
De directie van de N.H. Tram Maatschappij werd op het stadhuis te Edam ontvangen. Burgemeester Kolschoten temidden der Volendamsche meisjes.

De electrificatie van de tramlijn Volendam—Edam is voltooid. Het nieuwe vervoermiddel werd zeer bewonderd.

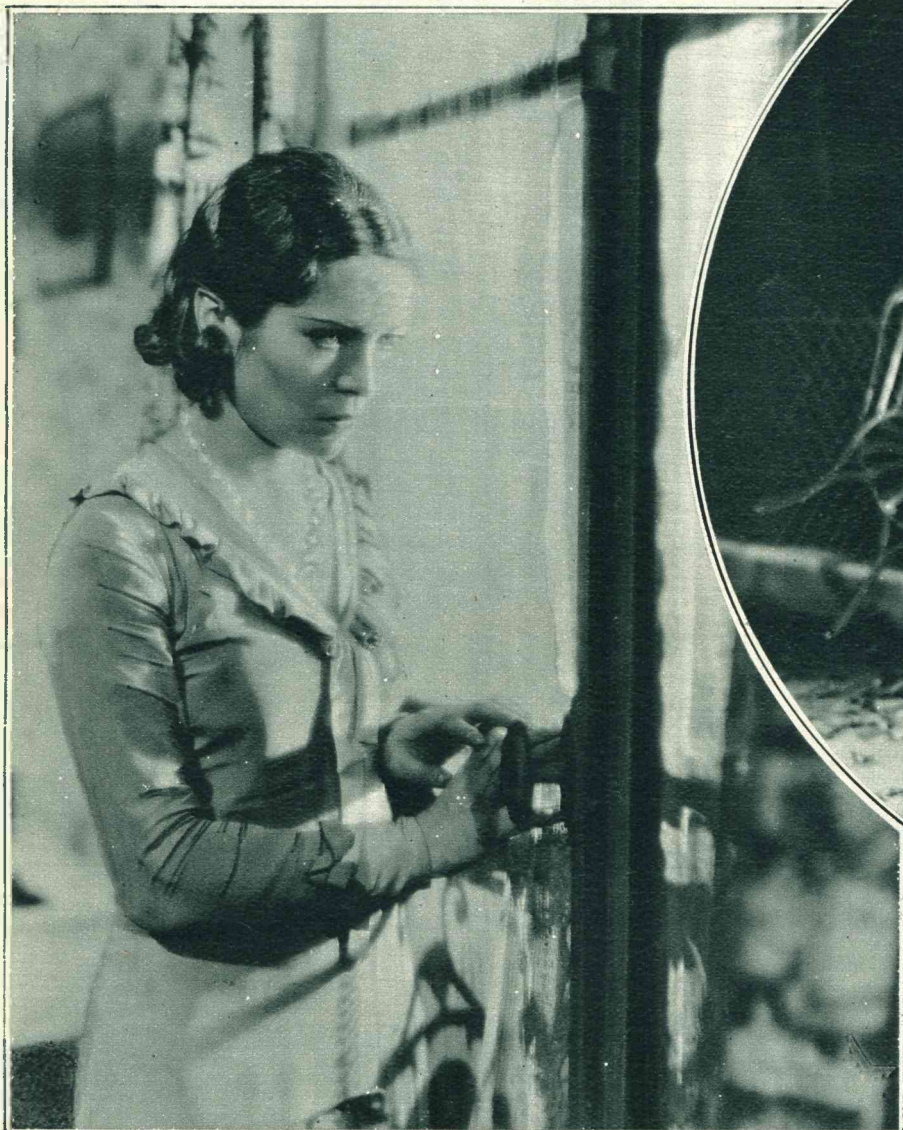

De electrificatie van de tramlijn Haarlem—Leiden vordert stadig. Een kiekje van de werkzaamheden nabij Hillegom.

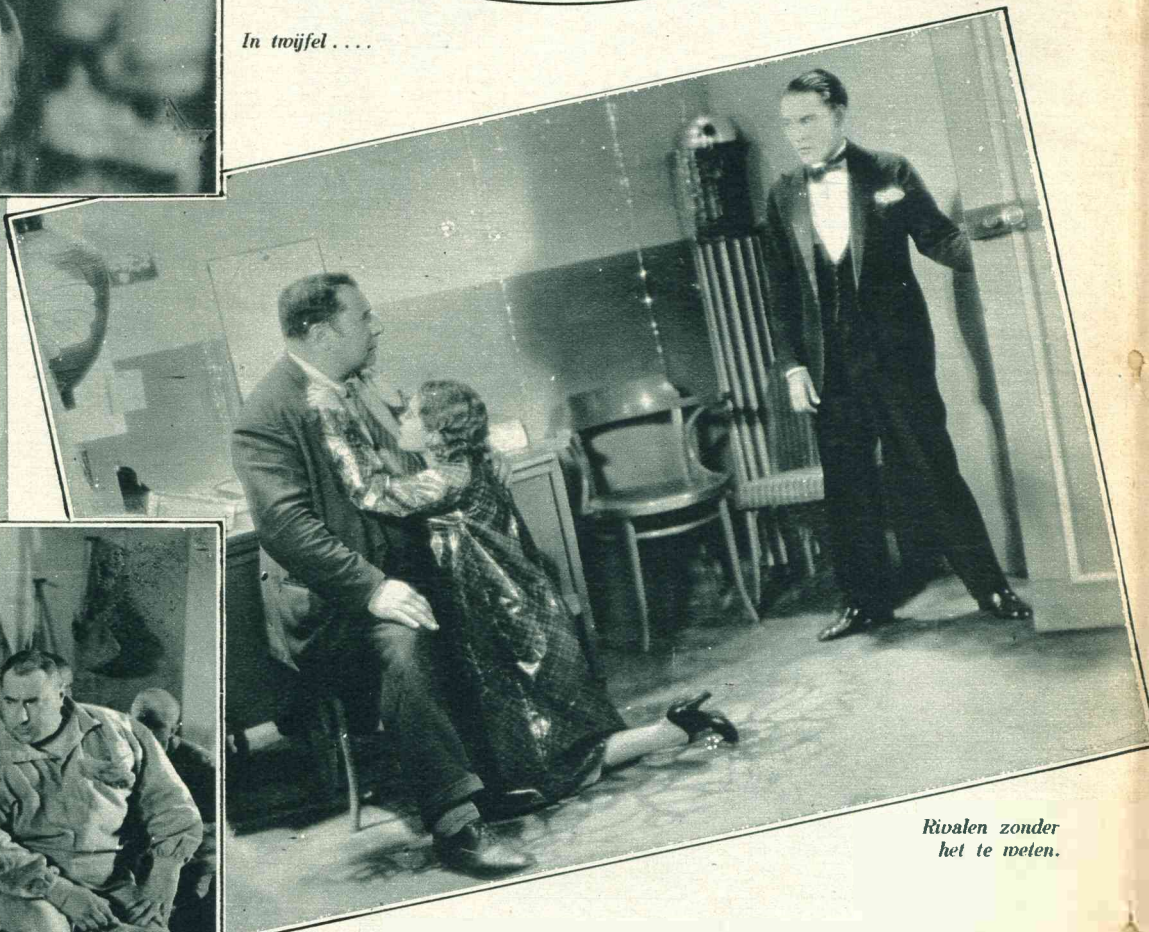
Op den onbewaakten overweg aan de Grootte sloot onder de gemeente Zijpe, nabij Schagen, reed een luxe auto tegen den sneltrein uit Den Helder. De drie inzittenden werden gewond, een van hen zeer ernstig. De auto kwam terzijde van den spoordijk terecht. Het tooneel van de ramp.

DE KLEINE LISE

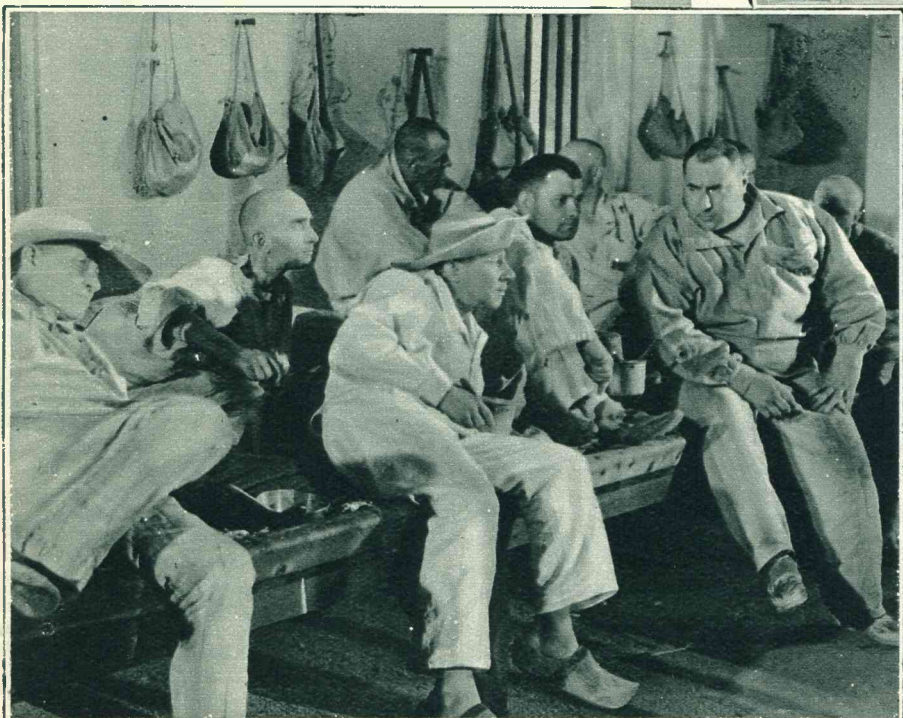
*De kleine Lise
voelt zich een-
zaam en verlaten.*

In twijfel

*Rivalen zonder
het te weten.*

Deze typische Fransche Film heeft opmerkelijke kwaliteiten en onderscheidt zich sterk van haar Amerikaansche en Duitsche zusters. Een galei-boef krijgt wegens een dappere daad in het Bagno gratie en gaat terug naar zijn meisje, dat van zijn afwezigheid gebruik gemaakt heeft, zich te verloven met een jongeman waar zij „echt” van houdt. De boef, Berthier genaamd, is met dit feit

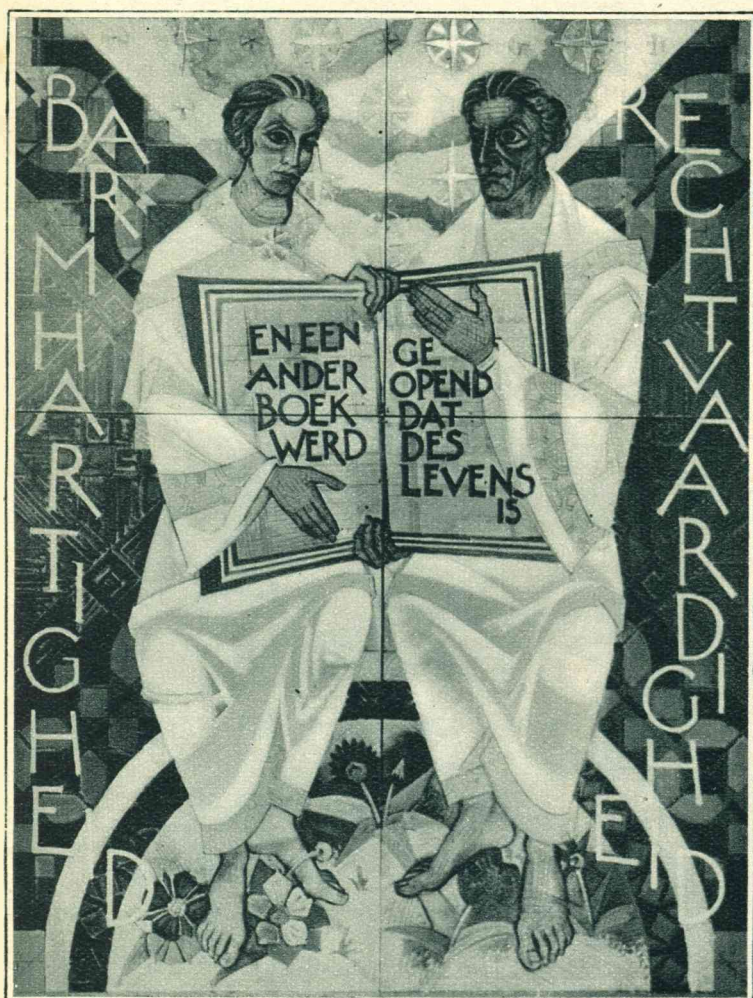

volkomen onbekend. Als hij werk gevonden heeft en verheugd bij zijn „petite Lise” komt, verliest zij een papiertje en dan leest hij tot zijn verbazing, dat zij een van hem gekregen horloge bij een woekeraar heeft beleend. Hij gaat naar dien woekeraar en vindt dezen vermoord op den grond liggen. Hij wordt gearresteerd, van moord beschuldigd, en laat zich vervolgens rustig naar het Bagno terugvoeren om, naar zijn meening, zijn „petite Lise” te redden. Een Fim-film die niet nalaat op den toeschouwer diepen indruk te maken.

Bij de dwangarbeiders.

Een overzicht van de werkzaamheden aan de nieuwe Schollenbrug. Op den achtergrond de Berlagebrug.

De heer D. K. Broos van de Rijksacademie voor Beeldende Kunsten behaalde de „Prix de Rome” voor monumentale en versierende schilderkunst met het ontwerp „Het Boek des Levens”.

Het echtpaar Mulder-Eggerth, Passeerderstraat 51, vierde zijn 40-jarig huwelijksfeest.

Het huis op de hoek van de Nieuwe Brugsteeg, dateerend uit 1619, is onder leiding van architect Jan de Meyer geres taureerd en door de Vereen. Hendrick de Keyser aangekocht

Mededeeling

VOOR ONZE
KWARTAAL-ABONNÉ'S

U ontvangt met dit blad het laatste nummer van het loopende kwartaal. Het volgende kwartaal loopt van no. 40 t.m. 52. De abonnementskvitanties zullen over enkele weken worden aangeboden, terwijl wij den abonné's, die per giro betalen, beleefd verzoeken, opdracht tot overschrijving te willen geven.

De Administratie.

In den Hollandschen Schouwburg voert het gezelschap Schakels een aardige revue op „Hoera wij stijgen”. De scène: de landing van den ballon van Prof. Piccard.

In den Schermerpolder

VAART

DE SPRONG NAAR HET GELUK

door

Vivien R. Bretherton

Indien Brian Scott voor het eerst Vandy Cameron ontmoet had op een dier zeldzame oogenblikken, dat ze er als meisje uitzag, had hij misschien meer aandacht geschonken aan haar lief gezichtje en haar aardig, slank figuurtje. En alles zou dan anders zijn gegaan. Maar toen hij haar voor den eersten keer zag, vloog ze boven het Cameron-vliegveld in 'n kleinen eendekker, en ze maakte een paar loopings met zóó'n verbluffend gemak, dat alle gevaar afwezig scheen.

Brian, zelf een uitstekend vliegenier, keek met zijn scherpe, grijze oogen aandachtig naar boven, en liet een zacht, bewonderend gefluit hooren.

„Wie is die kerel daarboven in die kist?” vroeg hij aan den man naast hem. De man, toevallig Vandy's vader zelf, en tevens directeur van de Cameron Luchtvaart Maatschappij, grinnikte en antwoordde: „Dat is Vandy Cameron. Nog zoo kwaad niet, hè?”

„Ik zou 'm wel eens willen spreken. Familie van u?”

Martin Cameron keek naar de soepel zwenkende machine.

„Speelt den baas over alles hier,” merkte hij droogjes op, „mijzelf inbegrepen!” Brian Scott begreep hem niet, ofschoon toch bijna iedereen wist, dat Martin Cameron, die zijn halve vermogen zou hebben gegeven voor een zoon, er geen had. Zelfs toen Vandy een volmaakte landing maakte, en haar slank figuurtje lenig uit de cockpit wipte, ver-

moedde Brian nog niet, dat het een meisje was geweest, dat hij daar boven met den dood had zien flirten.

Eerst toen Martin Cameron hem voorstelde: „Vandy — mijn eenige en veelbelovende dochter,” wist hij wie en wat ze was. De verwondering maakte hem sprakeloos. Het gebeurde anders niet dikwijls dat hij de kluts kwijt was. Vandy scheen echter niet veel van hem te verwachten. Kalm zette ze haar kapje af, schudde haar krullen los, en zei, alsof het absoluut geen indruk op haar maakte aan een nationalen held te worden voorgesteld: „Hallo — ik heb veel van u en uw oceaanelucht gehoord!”

Brian vond zijn spraak terug. „En ik heb de laatste minuten heel veel van u gezien. Het was prachtig, werkelijk!”

Vandy keek hem even zwijgend aan. Zoals alle Amerikaansche jongelui had ze veel over dezen jongen, beroemden vliegenier gelezen. En omdat ze hem boven alle andere mannen verafgoodde, was ze een beetje bang geweest hem te ontmoeten — bang, dat de overdreven, opgeschroefde hulde van een geheele natie hem bedorven zou hebben. Maar toen zij den nu rustigen blik zag van zijn grijze oogen, wist ze dat al de prettige dingen, die ze over hem gelezen had, niet overdreven waren. Ze glimlachte en zei: „'t Was opzichtig, maar veilig. Als

ik geweten had, dat u keek, zou ik het niet gedaan hebben.”

„Waarom niet?” vroeg hij eenvoudig.

Vandy zuchtte tevreden. „Ik had wel kunnen nagaan, dat u zóó zou zijn. Kom mee — Vader neemt ons mee om te lunchen. En ik moet u nog wel een paar millioenen dingen vragen. Heeft vader u kunnen bepraten om de leiding van dit alles op u te nemen?” Ze zwaaide nonchalant met haar hand naar het vliegveld met de omliggende hangars en gebouwen. „Zoo ja, dan hoeft hij een week lang de lucht niet in. Dan zal hij zoo al met zijn hoofd in de wolken loopen.”

„Ja, ik blijf hier,” grinnikte Brian Scott, en ging met haar lunchen. Het was iets nieuws voor hem een meisje te ontmoeten, dat er uitzag als een aardige jongen van achttien jaar en dat bijna evenveel van vliegen wist als hij zelf. Beiden gingen zitten, en praatten den heelen middag door — Brian Scott omdat hij voor een vliegmaschine geschapen was, Vandy Cameron, omdat ze van het gevaar hield. Vandy Cameron! Ze was vanaf haar geboorte altijd buitengewoon wild en roekeloos geweest. Tot wanhoop van haar moeder, die gestorven was, toen Vandy nog vijftien moest worden. Ze stierf in de vaste overtuiging, dat een kind als Vandy niet lang zou leven. Zoo was ze opgegroeid. Ze wist bijna alles op het gebied van motoren, auto's en vliegtuigen. Als men haar gevraagd zou hebben,

hoe ze over de wereld dacht, zou ze geantwoord hebben, dat ze lange japonnen, visites, lafheid en mannen haatte; dat ze hield van den suizenden wind in haar ooren, van snelheid, het gonzen van motoren, storm en mannen. Dit klinkt tegenstrijdig, wat betreft de mannen, maar toch is het juist. Ze hield van mannen, die ze kon bewonderen en benijden om de grootsche dingen, die ze als man konden doen. Ze verachtte de wezens, die niets durfden, en haar plechtig wilden laten beloven, toch voorzigtiger te zijn. Velen van de laatste soort hadden haar ten huwelijk gevraagd. Sommigen, omdat haar vader schatrijk was, anderen, omdat ze er zoo jongensachtig, aantrekkelijk uitzag.

Maar zij had geen tijd voor liefde, totdat Brian op het tooneel verscheen. Niet dat zij er zich aanstonds van bewust was, dat ze verliefd op hem was. Wel begon haar hart sneller te kloppen als ze hem plotseling ergens ontmoette. Wel was ze volmaakt gelukkig als ze urenlang met hem samenwerkte aan een defecte machine, of als ze met hem naar boven ging in 'n snel voortknetterenden eendekker. Eerst toen Narcissa Elliott hun prettige samenwerking kwam verstoren, merkte ze, hoeveel Brian voor haar beteekende.

Narcissa zelf vertelde Vandy, dat ze Brian ontmoet had. Narcissa was juist terug gekomen van een jarenlang verblijf in Parijs — en dat was aan haar te merken ook. Ze was een opvallende schoonheid, gewoonweg adembenemend mooi. „En te denken, dat je hem bijna een maand voor je alleen hebt gehad!”

Toen Narcissa dat zei, werd Vandy bang en ongerust. Ze hadden samen school gegaan, en Vandy kende Narcissa en haar manieren reeds lang. Ze wist, dat Narcissa innerlijk koud en gevoelloos was, en haar hart deed haar plotseling pijn, toen ze aan Brian dacht. Hoe zou hij zich houden tegen zoo'n volmaakte schoonheid als Narcissa?

Hardop zei ze koel: „Hij werkt hier voor vader. Als hij zich niet met anderen heeft bemoeid, komt dat, omdat hij het te druk had, veronderstel ik!”

Narcissa's oogen waren diep blauw. Ze keek er mee naar Vandy met een blik, dien ieder ander kinderlijk onschuldig zou hebben genoemd. Vandy wist beter. „Oh, wees niet boos op me, Vandy. Ik bedoel er niets mee. Maar wat is hij verrukkelijk, hè? Hij — wel, hij zat me maar aan te kijken, zeg!”

Vandy keek haar aan, en vond dat iedere man met oogen in zijn hoofd dat ook wel moest doen.

„Ze is gewoonweg wanhopig mooi,” dacht Vandy vertwijfeld. „Maar ze is niet goed genoeg voor Brian. Ze is het niet...”

„Oh, Vandy! Het klinkt dwaas natuurlijk, maar ik vind hem schattig. Hij — nou ja, hij is vreeselijk beroemd, en... ik kan het niet helpen, maar... ik voel me zoo gevlaid...”

Narcissa stond op en de zon deed haar haren als gouden vlammen om haar hoofdje schitteren. Zelfs die haren, zei Vandy in zichzelf, waren er op gemaakt, om een man alle andere dingen te doen vergeten.

Ze dwong haar mond echter tot een glimlach en antwoordde: „Ja — hij is aardig en... ja... hij is erg beroemd óók. Het was lief van je om eens te komen. Ik wist niet eens, dat je al terug was.”

„Je hebt 't ook altijd zoo druk met die akelige machines,” lachte Narcissa. „Ik begrijp niet, dat Brian je niet verteld heeft, dat ik hem ontmoet heb, zeg. Hij gaat vanmiddag met me rijden, Vandy!”

„Vanmiddag?” vroeg ze onthutst. Dat deed haar pijn. Ze nam vluchtig afscheid om eerder te kunnen nadenken. Er was een nieuwe machine aangekomen, die ingevlogen moest worden. Brian wist dat. En toch ging hij liever met Narcissa uit. Stelde haar boven zijn werk!

Dien nacht, toen ze in bed lag, moest ze het zichzelf bekennen: „Ik houd van hem — ontzettend veel — en hij denkt niet eens aan me. Ik ben maar een meisje om mee te vliegen en zoo, en met haar...”

Ofschoon het haar pijn deed, moest ze hem gelijk geven.

„Natuurlijk is hij verliefd op haar,” praatte ze hardop, „ze is zoo mooi. Wat ben ik daarbij vergeleken. Maar... ze is niet eerlijk. Ze wil hem hebben omdat hij beroemd is en geld heeft. En van Brian moet je houden om wat hij is... een man...”

Ze woelde rusteloos heen en weer, totdat ze zich ten laatste zoo ellendig voelde, dat ze begon te huilen. Als een kind snikte ze zich in slaap...

Maar ze was jong! En dan herleven met elken

nieuwen dag de teleurgestelde illusies van den vorigen avond!

Misschien was hij toch niet op Narcissa verliefd. Misschien was ze zelf niet eens op hem verliefd... Misschien...

Doch toen ze hem dien morgen op het vliegveld ontmoette, bleken al de dingen die ze gevreesd had waar te zijn.

Brian was bezig den nieuwen tweedekker na te kijken. Hij groette haar op zijn gewone, prettige manier.

„Gisteren al aangekomen — en ik vergat het!” Ze maakte zelf een excuus voor hem.

„Misschien vergat ik je den datum van aankomst op te geven.”

„Nee, werkelijk niet! Ik heb het vergeten, we hebben het er vorige week nog over gehad. Het spijt me erg, Vandy!”

„Het hindert niet, Brian. We kunnen vandaag wel proef vliegen, Brian.”

Brian streek nadenkend door zijn haar.

„Dat is het 'm juist! Ik ben vandaag ook bezet. Maar weet je wat? Ga jij naar boven — en zeg me later je meening maar eens.”

Vandy werd bleek; een maand, nee, nog geen week geleden, zou Brian voor geen geld ter wereld zooiets gezegd hebben.

„Hij heeft weer met Narcissa afgesproken,” dacht ze droevig, „en hij durft het me niet te vertellen.” Maar hij deed het toch.

„Kijk eens,” zei hij, trachtend luchtig te spreken, „ik heb een meisje ontmoet — een vriendin van je, Narcissa Elliott. En vandaag...”

„Het maakt heelemaal geen verschil,” onderbrak Vandy hem, terwijl ze haar kapje opzette. „Je kunt morgen de machine toch probeeren!”

Hij sprak niet verder over vliegmachines, doch begon nu over Narcissa te praten. Het gesprek dat volgde was dan ook een marteling voor Vandy.

„Je kent Narcissa al een heelen tijd, hè Vandy?”

„We zijn samen opgegroeid, Brian.” In haar binnenste schreeuwde het: „Och, waarom praat je met mij over haar?”

„Is ze... is ze niet mooi?” barstte hij los. „Om je verstand bij te verliezen?”

„Vreeselijk mooi, Brian!” Vandy voelde een prop in haar keel.

„Luister eens, Vandy, toen ik haar voor den eersten keer zag, dacht ik, dat ze niet echt was. Oh, ze was schitterend om te zien. Ik zat stil naar haar te kijken. Maar wat kun je soms verkeerd over iemand denken, ik dacht dat ze... koud was. Een volmaakte, geraffineerde flirt. Maar weet je wat ze zei?”

Vandy schudde haar hoofdje. „Dat ze met je wou vliegen?”

„Dat is het 'm juist. Dat vroeg ze niet. 't Is natuurlijk idioot van me om er zoo over te denken, maar ik heb al zooveel meisjes ontmoet, die dat wilden, dat ik me een gedresseerde aap voel, als ze me dat vragen. Maar zij zei, dat ze het fijn vond om me te kennen, maar dat ze niet met me wou vliegen!”

„Juist iets voor haar,” dacht Vandy woest.

„En toen vertelde ze me,” ging hij gretig verder, „dat ze bang was om te vliegen. Zoo oprecht mogelijk. Hoe vind je dat?”

Vandy wilde niets kwaads over Narcissa vertellen. Ze hield haar tanden op elkaar geklemd. Ze was sportief.

Eindelijk zei ze: „Ach, Narcissa was altijd een beetje bang. Ik denk, dat ze zoo geboren is.”

„En jij werd geboren met een voorliefde voor gevaar in je hart!” Een nieuwe uitdrukking kwam in zijn oogen. De droomerige blik — gewijd aan Narcissa — was verdwenen.

„Vandy, jij bent de eenige kameraad, dien ik ooit gehad heb. Weet je dat wel? Bij de meeste meisjes... wel, ik ben nog zoo stom als een visch bij Narcissa. Maar bij jou ratel ik aan een stuk door. Zonder jou was ik een wanhopig man.”

„Wanhopig? Met Narcissa hier?” Ze sprak de woorden uit zonder het zelf te willen.

„Maar dat is heel iets anders,” zijn blik was eerlijk. „Narcissa is een meisje waar je van droomt. Maar jij... jij bent geen droom maar werkelijkheid, Vandy. Je bent altijd hier, ik kan op je rekenen. Betrouwbaar als de motor van 'n machine.”

„Een motor,” huilde Vandy inwendig, „en Narcissa... de droom van zijn hart.” Maar hardop zei ze rustig en zakelijk: „Laten we maar aan het werk gaan!”

Weg waren de lange avonden, die ze gezellig samen hadden doorgebracht; weg de prettige gesprekken over driemotorige vliegtuigen, tegenwinden en verbeterde vleugels. De avonden waren nu voor Narcissa. Maar de frissche morgens, de heldere zonnige middagen, de vriendschap van het vliegveld en de hooge luchten daar boven waren nog steeds voor Vandy. Die zou Brian nooit opgeven, evenmin als Vandy zelf en hun wederzijdse vriendschap. Narcissa beseftte dit al spoedig. Het maakte haar woedend, dat Brian haar niet vroeg, ofschoon de weken voorbij snelden. Ze beschouwde Vandy thans als een gevaarlijke mededingster, en besloot haar daarom onschadelijk te maken. Als ze Brian uitnodigde voor een autoritje, verzocht ze Vandy eveneens. Ging ze met Brian wandelen, Vandy moest mee. Haar invitatie waren zoo hartelijk, dat Vandy gewoonweg niet weigeren kon, zonder zich bespottelijk te maken. Terwijl als ze mee ging, Narcissa haar jongensachtige aantrekkelijkheid geheel deed verloren gaan door haar volmaakt mooi uiterlijk.

Vandy dacht hierover na op een danspartijtje, dat Narcissa gaf voor de omwonende jongelui. De avond was bijna om, en nog niet één keer had Brian haar gevraagd. Plotseling stond hij echter voor haar.

Bijna smeekend vroeg hij: „Vandy, heb je een dans voor me over? Narcissa heeft me een heele rij muurbloempjes laten afdansen. Jij was populair genoeg, zei ze. Jij had mij niet nodig. Mag ik deze wals van je?”

Dat mocht hij, en Vandy, in zijn armen, dankte den hemel, dat ze tenminste dansen kon. Ze zweefden over den vloer, en haar hart klopte sneller, toen ze aan hem merkte, dat hij over haar dansen verwonderd was. Toen zweeg plotseling de muziek en — terwijl ze droomerig naast hem voortliep — hoorde ze zijn stem:

„Wel Vandy, je danst geweldig!”

De verwondering in zijn stem! Of dacht hij soms, dat Narcissa alleen kon dansen? Er vlamde iets in haar op, iets dat haar deed beven van woede, toen ze hem ten antwoord gaf: „En wat zou dat? Denk je soms, dat ik anders ben dan al die meisjes hier? Denk je soms, dat ik een automaat ben, die alleen een machine kan besturen?”

Ze draaide zich wild om en liep haastig naar het donkere terras, waar ze zou kunnen huilen, als ze dat wilde, zonder dat iemand haar zwakheid zou kunnen zien. Maar Brian stond met een verschrikt gezicht naast haar, op hetzelfde oogenblik, dat ze op een bank neerzonk.

„Vandy, wat heb ik toch gezegd? Het was mijn bedoeling niet om je kwaad te maken.”

Ze voelde geen verbittering meer tegen hem. Lusteloos zei ze: „Het is niets, Brian, ik ben een beetje moe en vervelend. Het spijt me, dat ik dat straks gezegd heb.”

De japon, die ze droeg, geleek warm, gloeiend goud, en haar zachte, zwarte krullen goldden om haar hoofdje. In de schaduwen was haar dieproode mond zacht en betooverend. Brian, die haar nu plotseling zoo uiterst vrouwelijk voor zich zag, meende haar nu pas voor het eerst te zien.

Verwonderd zei hij: „Vandy, wat zie je er vreemd uit vanavond!”

Onverschillig antwoordde ze: „Ik en lucifers, we zien er het best uit in het donker!”

In een plotselinge opwelling stak hij zijn hand uit en streek zacht over haar golvende haren. Bij zijn aanraking verdween haar zelfbeheersching. Ze keek naar hem op, omdat ze niet anders kon. Ze keek naar hem, zooals de eerste vrouw naar den eersten man moet hebben gekeken. En Brian — vreemd ontroerd door dien diepen, geheimzinnigen blik — fluisterde zacht: „Vandy — je oogen!” Eensklaps klaterde van nabij Narcissa's lachje op. Ze zweefde naar Vandy toe, vlijde haar blonde kopje tegen Vandy's donkere krullen en riep: „Is ze geen schat, Brian? Zeg haar nu eens, dat ze lief is, al is het maar om mij een genoegen te doen.”

Vandy voelde de nabijheid van Narcissa's schoonheid als iets pijnlijks.

„Wat is ze knap,” dacht ze woest. „Ze weet, dat mannen nooit naar meisjes kijken als hun dat gevraagd wordt!” Ze zag Brian naar Narcissa's bloemkopje kijken en wendde haar hoofdje af...

Brian sliep dien nacht volmaakt rustig, en indien hij al ergens over dacht, dan was het over Narcissa's laatste woorden: „Brian, morgen trek-

ken we er samen tusschen uit. We gaan naar een rustig plekje in de heuvels...."

Maar Vandy, het meisje dat van hem hield, was diep wanhopig. Ze dacht: „Voor mij blijft er niets meer over. Wat is ze mooi! Maar haar binnenste is heel anders, en Brian zal dat niet merken, want ze laat hem alleen den buitenkant zien, en die," schreide ze wanhopig, „is als een lied.... een gedicht...."

En Narcissa zat voor den spiegel in haar kostbaar gemeubileerde kamer en keek peinzend naar haar spiegelbeeld. Ze trok haar blauwe oogen samen en zei zacht tot zichzelf: „Het moet anders gaan. Vandy is te handig! En wat Brian betreft, ik zou hem wel kunnen slaan, omdat hij zoo langzaam is. Maar morgen zal hij me vragen, vast en zeker!"

En zoo kwam de volgende dag, bijna duizelingwekkend mooi. Brian en Narcissa reden weg in haar grooten, kanariegeelen wagen, terwijl Vandy door hard te werken haar verdriet een beetje trachtte te vergeten. Urenlang werkte ze ingespannen aan een tweepersoons Waco, waarvan de motor defect was. Het was al laat, toen ze eindelijk gereed was; de zon wierp reeds lange schaduwen over het vliegveld. Toch besloot ze haar werk nog even te probeeren. Ze gespte haar parachute vast, en zag toevallig dat 'n tweede parachute op de waarnemersplaats klaar lag. Ze klom in de cockpit en zette den motor aan. Onzeker knetterend en knallend rolde het vliegtuig voort, verkreeg meer snelheid, en steeg eindelijk op. Hooger en hooger steeg ze. In gedachten keek ze naar de aarde beneden haar. Het netwerk van schaduwen en lichtende plekken gaf aan het landschap een bijzondere schoonheid. Maar ze lette er niet op. Ze vloog nu op een hoogte van ongeveer zes honderd meter. Beneden haar lag een reeks bergmeren en heuvels, en tusschen die heuvels in een kleine vlakke.... Wat was dat? Een gele vlek? Ze werd plotseling oplettend. „Narcissa's wagen", flitste het door haar gedachten. Maar dat kon toch niet. Op een eenzame plek, vijftig mijlen van de stad. Ze moesten toch al weg zijn.... En toch.... Niet overtuigd cirkelde ze terug en daalde, ten einde beter te kunnen zien. Het was inderdaad een auto met twee menschen er naast. Ze waren het dus toch wel. Zeker een defect. Een oogenblik dacht ze er over naar de stad terug te vliegen en vandaar hulp te zenden. Maar daarmee zouden uren gemoeid zijn. En dan.... een schandaaltje, overdacht ze. Want het kon wel middernacht worden voor ze gevonden werden. En Brian was te goed voor lasterpraatjes. Vluggen nam ze het landschap beneden zich op. Ze kon landen als het moest. Het was heel moeilijk, maar het kon. Ze cirkelde nog eens tegen den wind in en zette toen den motor af. Langzaam gleed ze naar omlaag. De aarde kwam dichterbij en dichterbij; ze voelde de wielen op den grond bonzen, weer opspringen, en toen rolde het vliegtuig over den oneffen grond verder, tot het ten laatste met een paar krampachtige rukken stil stond.

Brian snelde naar haar toe, Narcissa dicht achter hem.

„Dat is gewoonweg schitterend!" riep hij vrolijk. „Een redder daalt neer vanuit de hemelen! Vandy, je was een kleine idioot om hier te landen, maar ik kan je niet zeggen, hoe blij we zijn jou te zien!"

Vandy dwong haar lippen tot een erkentelijken glimlach.

„Oh, Vandy," zuchtte Narcissa, „het was allemaal mijn schuld. Geen benzine meer, snap je. Vergeten het reservoir van morgen bij te vullen. En we hadden het nog wel zoo leuk...."

Vandy antwoordde niet.

„Goddank, dat je gekomen bent, Vandy," vervolgde Narcissa, „wat zouden de menschen wel gezegd hebben. Ik ben je zoo dankbaar!"

„Geen dank," zei Vandy bescheiden. „Ik heb er altijd naar verlangd nog eens zoo'n gewaagde landing te kunnen maken. Maar wat zullen we nu doen?"

Ze overlegden het samen. Brian, rustig als gewoonlijk, loste het probleem op. „Zoo eenvoudig als wat. We vliegen samen terug, en laten morgen den wagen ophalen."

„Vliegen? Maar dat durf ik niet," jammerde Narcissa.

Vandy keek naar Brian, en meende even een ongeduldigen trek om zijn mond te zien.

Hij zei echter kortaf: „Het moet, Narcissa. We kunnen hier vannacht toch niet blijven!" Narcissa zwichtte. „Maar alleen als jij stuurt, Brian."

Vandy zwaaide onverschillig met haar arm. „Natuurlijk zal hij dat. Waarom niet?"

„En mag ik naast je zitten, Brian?" drong Narcissa aan.

„Natuurlijk," antwoordde hij ongewoon koel. „Ik weet wel, dat ik niet ben zooals Vandy...."

Hij onderbrak haar vlug: „Er is ook geen tweede meisje te vinden zooals Vandy. Laten we maar voortmaken." Hij stak haar een parachute toe.

„Wat is dat?" Narcissa schrok terug.

„Parachute!" verklaarde Brian geduldig.

„Maar ik wil niet naar beneden springen."

Brian keek even hulpeloos naar Vandy, en haalde toen ongeduldig zijn schouders op. Vandy glimlachte medelijdend.

„Maak wat voort, Narcissa. Het is slechts een voorzorgsmaatregel!"

Narcissa, gerust gesteld, gespte de riemen vast.

„Ik zal er guchter zijn, Brian," beloofde ze.

„Je zult trotsch op me zijn." Vandy keek een anderen kant uit en glimlachte grinnig. Narcissa legde het er tamelijk dik op.

Ze klom op de achterste plaats en wachtte kalm het vertrek af. Plotseling voelde ze een tikje op haar arm. Brian stond naast haar. Hij keek haar strak aan met zijn vriendelijke, grijze oogen en fluisterde: „Dank je wel, Vandy!"

Toen liep hij naar voren, terwijl Vandy zich verbaasd afvroeg, wat hij bedoelde.

Brian's start was schitterend. De machine verhief zich van den grond, weifelde een oogenblik, om dan in volle vaart vooruit te schieten. Vandy was nog steeds in gedachten verzonken over Brian's raadselachtige woorden. Zoo kwam het, dat zij niet aanstonds merkte, dat de motor eigenaardig sputterde en ronkte. Plotseling echter schrok ze op, toen het vliegtuig sterk overhelde in een onverwachte wending. Wilde Brian terugkeeren? Ze hoorde Brian's stem boven het gieren van den wind uit. Hij schreeuwde: „Benzinebuis lek!" De angst in zijn stem! Ze wachtte af, wat hij zou doen. Eensklaps begon het linnen van de vleugels te branden. Ze wist nu, dat hun een ontzettend gevaar dreigde. Met dat vuur rond den motor was alles een kwestie van bliksemsnel handelen.

Ze dacht vlug: „We moeten er uit springen. En Brian heeft geen parachute...." Ze zag Brian naar Narcissa overbuigen. Hij schreeuwde haar de formule toe: „Tel een - twee - drie - vier, dan aan het touw trekken! Geen gevaar — doen wat ik gezegd heb. Pas op, als je neer komt!"

Zelf schreeuwde ze wild: „Brian — Brian!" Hij keek om. Door gebaren trachtte ze hem duidelijk te maken, Narcissa er uit te tillen, en dan met haar de andere parachute te gebruiken. Dat kon. Als hij zijn arm door de riemen stak en stevig vasthield, zou de parachute hen beiden kunnen dragen. Ze waren hoog genoeg. Meer dan zes honderd meter.

Hij knikte haar toe. Hij nam Narcissa op en hield haar buiten het vliegtuig. „Een — twee — drie — vier, dan trekken!" Narcissa viel omlaag....

Ze keken haar vol spanning na. Het ging goed, de parachute plooide los en zweefde langzaam omlaag. Onmiddellijk waren ze haar vergeten. De vlammen waren de benzinetank nu dicht genaderd en als die ontplofte....

Brian klom naar haar toe. Hij trok zijn arm in de riemen, en vroeg toen: „Klaar?"

Ze knikte. Beiden klommen op den rand van de cockpit en sprongen omlaag. Ze vielen snel in een wilde kronkeling van armen en beenen. Boven hen ronkte de machine moeilijk verder.

Vandy sloot haar oogen, telde tot vier en trok dan aan den ring.

De ruk, waarmede de parachute ontplooid, trok Vandy bijna uit de riemen. Het valschermslingerende wild heen en weer. Vandy keek angstig omhoog en zag terstond wat er gebeurd was: de overbelasting had verschillende touwen doen breken, en onzeker dwarrelden ze omlaag.

Bijna op het zelfde oogenblik voelde ze Brian's lichaam verslappen. Ze zag, dat hij doodsbalek werd. Ze schreeuwde hem toe: „Brian, ik houd je wel!" want ze wist, wat hem scheelde. De onverwachte ruk had zijn arm uit het lid getrokken.

Ze vielen nu sneller en sneller. Vandy's gedachten werkten koortsachtig. Even voelde ze zich zelf doodsbalek worden van angst. Direct herstelde ze zich echter, trachtte Brian gerust te stellen.

„Ik houd je vast, Brian. Het gaat wel..... goed."

Hij opende zijn oogen, zijn lippen bewogen even. „Vandy! Het is..... voorbij!"

Ze trok hem dicht tegen zich aan, trachtte iets te bedenken, trachtte de aarde te vergeten, die zoo vreeselijk snel naderde. Ze keek naar beneden. Boomen.... dat beteekende de dood! En rotsen.... dat beteekende eveneens de dood!

„Vandy!" Brian vocht tegen de opkomende bewusteloosheid. Hij trachtte haar iets te vertellen.

Maar zij luisterde niet. Haar oogen hadden water gezien daar beneden. Een bergmeertje geheel door boomen omringd. Nog een paar minuten....

Maar Vandy's geest werkte thans bliksemsnel. Ze waren met z'n drieën geweest, twee hadden een kans om te blijven leven. Narcissa en..... Brian! Ze kon Brian redden, als ze vlug handelde. Het meer was ongeveer vijftien meter beneden hen. Als ze Brian los trok, zou hij omlaag vallen in het koude water. De val zou hem wel bijbrengen, en de zucht naar zelfbehoud zou zich dan wel doen gelden. Er was voor hem nog een kans! En zij zelf? Ze snikte plotseling wild. Waarom..... waarvoor zou zij blijven leven?

Wild trok ze Brian's arm uit de riemen en stootte hem omlaag.

De pijn van haar ruk bracht hem bij. Ze hoorde hem nog schreeuwen: „Nee, samen Vandy!" dan plofte hij in het water, dat hoog opspatte.

Toen sloot ze haar oogen en wachtte af.

Brian's geest werd geheel helder bij de aanraking van het ijskoude water. Hij worstelde om aan de oppervlakte te komen. Vandy! Waar was ze? Wat een moed van haar om te trachten hem te redden, terwijl ze haar eigen ondergang tegemoet ging. Hij kwam boven. Angstig keek hij rond.... en zag de parachute op het water drijven vlak bij hem.... en daaronder moest Vandy zijn. Vandy, de eenige persoon ter wereld, die er nog op aan kwam!

Hoe hij haar bereikte, hij zou het nooit weten. Met bovenmenselijke kracht zwom hij naar haar toe, en wist haar van onder de plooiën van het valscherms weg te halen. Zijn arm deed hem ontzettend pijn, maar hij gaf niet op. Zijn tanden beten zijn lippen stuk, terwijl hij haar zwemmend naar den oever trok. Toen zij den vasten wal bereikten, was het, of hij plotseling door een diepe duisternis werd omringd.... Toen niets meer.

Hij kwam bij door een vlijmende pijn in zijn arm. Vandy, doodsbalek en wanhopig, had haar knie tegen zijn schouder gezet, en trok zijn arm weer goed. Hij keek in het gezicht van het meisje, in wier armen hij nu lag.

„Vandy!" fluisterde hij. „Oh, Vandy!"

Haar oogen waren vochtig. Geschokt zei ze: „Deed ik je erg veel pijn, Brian?" Hij meende nog nooit zoo iets moois te hebben gezien, als Vandy met tranen aan haar lange wimpers.

„Ik dacht," zei hij eenvoudig, „dat ik je verloren had. Ik dacht.... dat ik je nooit zou kunnen vertellen, dat ik van je.... hield!"

Ze snikte even. „Oh, Brian... zeg dat niet.... alleen omdat ik...."

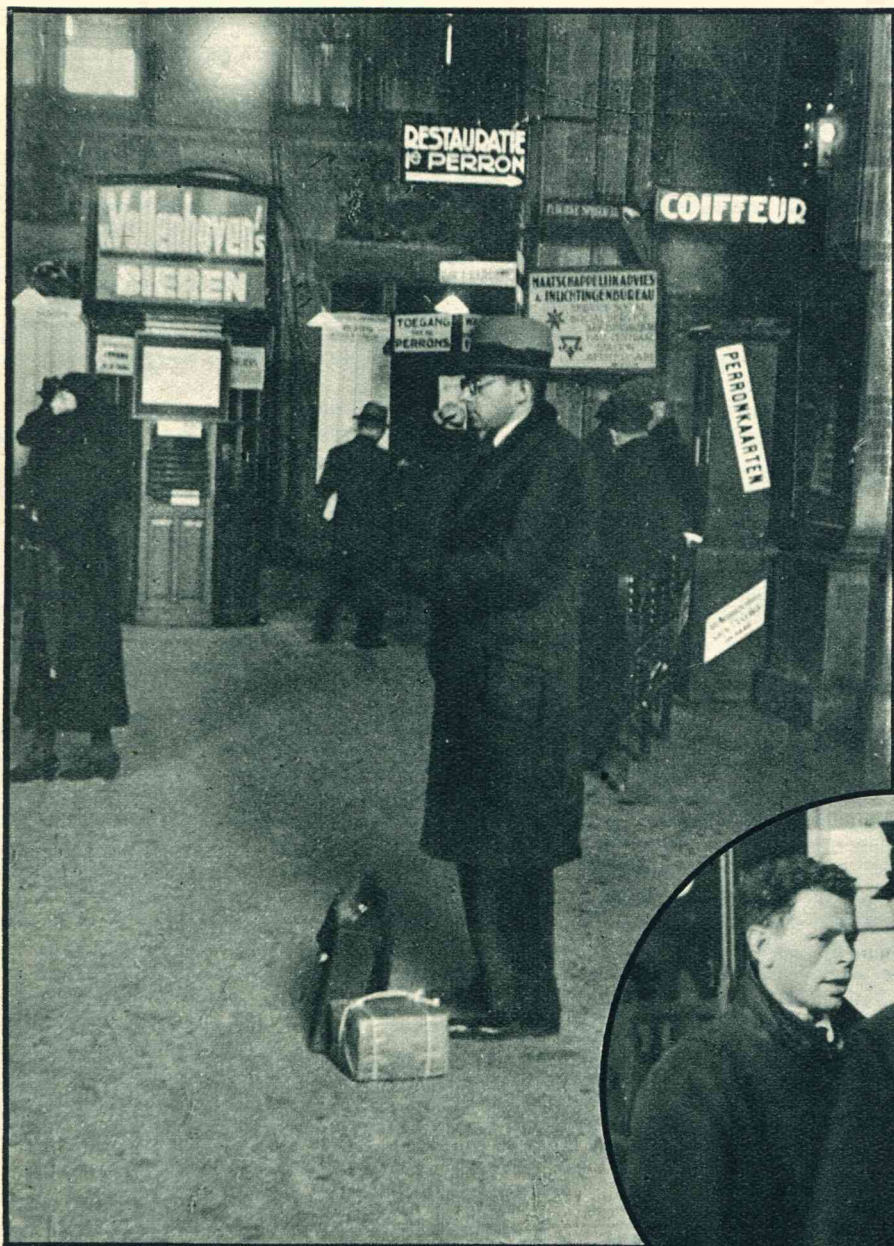
„Omdat je mijn leven redde?" Hij draaide zijn hoofd om, kuste haar arm, waar die tegen zijn wang lag. „Toen zoo even de dood op ons loerde, Vandy, wat klinkt dat dramatisch, niet? Enfin, toen wist ik, dat jij het was, Vandy. Jij... alleen. Is dat genoeg? Geloof je me?"

Vandy keek hem strak aan. „En Narcissa dan?"

Hij antwoordde rustig: „Ze was een droom, maar geen echte.... Vanmiddag wist ik dat. In de uren die we wachtten of er nog redding zou komen, heb ik jullie samen vergeleken. En die vergelijking viel in alle opzichten in jouw voordeel uit, Vandy!"

De schemering daalde snel. In de verte klonk het geluid van opgewonden stemmen. Menschen uit den omtrek, die het ongeluk hadden zien gebeuren waarschijnlijk. Ze zouden wel gauw komen....

Vandy keek teeder naar Brian in haar armen. Zijn oogen vroegen haar: „Vandy, toe, één kus!" En dien kreeg hij....

Dat reizen een kunst is, welke niet ieder mensch verstaat, leert men niet op de eerste plaats in den trein, maar wel in het voorportaal van allen reislust: de stationshal.

De groote vestibule, waar men kaartjes koopt en waar men op zijn familie en bekenden wacht, die altijd te laat zijn, tenminste iederen keer dat ge zelf op tijd bent, waar men de dienstregelingen bestudeert, en waar men beambten aanklampt om de uiteenlopendste inlichtingen te vragen, is een uitstekende gelegenheid om te zien wie een goed reiziger is en wie het nooit zal worden.

Voor al voor de loketten komen de goede en de slechte eigenschappen van het publiek tot hun recht. Natuurlijk, wij kennen allen den plicht-vergeten ambtenaar, die juist ons heeft uitgekozen als mikpunt voor een onaangename behandeling; maar laat ons eerlijk zijn en er bij voegen, dat wij ook allen de tientallen collega's van dien eenen Nurks kennen en laat ons toegeven, dat zij de welwillendheid, de gediensigheid en het geduld in persoon zijn. Want het valt niet altijd mee antwoord te geven op de geagiteerde vragen van zenuwachtige oude dames, die persé willen weten, waarom die trein van 10 uur 4 minuten, „die mooie trein van vroeger,” nu niet meer loopt; evenmin is het gemakkelijk beleefd te blijven tegen den hijgenden meneer, die te laat is opgestaan en

De geduldige wachter.

Heeft zijn hoed in den trein laten liggen en gaat nu vragen hoe hij dien terug kan krijgen.

Sluimer zacht.

IN DE HAL VAN HET C.S.

De hal van het Centraal Station.

De getrouwe lezer van alle dag- en weekbladen.

nu den man aan de andere zijde van het loket afsnauwt om zijn geprangd gemoed te luchten.

Daarentegen moet het een vreugde zijn om den kalmen, zekeren reiziger te helpen, die met opgewekt gemoed zijn tocht aanvaardt, in een goed humeur, en die vol moed is op den uitslag van zijn reis.

Door de kleine ronde openingen van het loket kan men het leven en beweeg in de stationshal nauwkeurig gadeslaan.

Daar loopen de ongeduldigen, de wanhopigen, de treurigen en de blijden, de kalmen en de haastigen, de eerlijken en de gluipers, in bonte warreling dooreen en ze hebben allen slechts één wensch.... hier vandaan te komen, de reis te kunnen beginnen. In dit opzicht blijven wij ons leven lang kinderen, die vol verwachting zijn naar hetgeen veraf schijnt.

Maar de span-

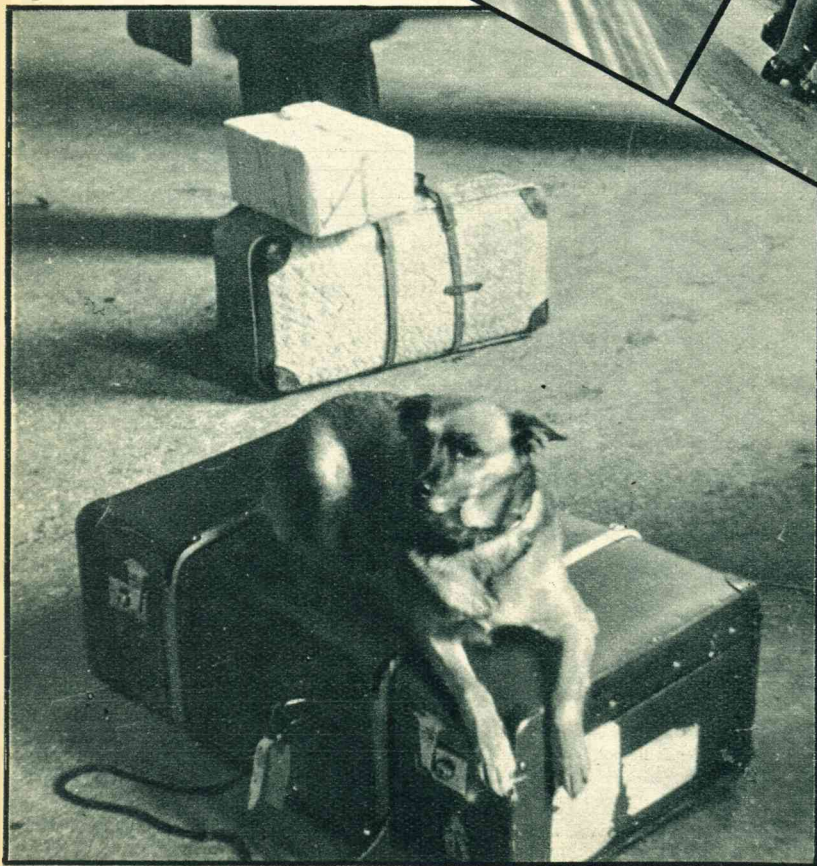
Zij die niet buiten geestelijk voedsel kunnen.

krachtige termen het onpractische deurtjessysteem, dat hen in hun hordenloop van de tram naar den trein stuit; maar eenmaal deze hindernis genomen, ontzien zij niemand meer. Bejaarde grootouders, die hun kleinkinderen gaan bezoeken, worden tegen den grond gelopen, moeders met kinderen opzij geduwd, burgemeesters, die uit begraven gaan, terzijde geslingerd, in één woord alle achtenswaardige bedaagde en onschuldige lieden die een stad rijk is, moeten het veld ruimen voor „de abonne-menten.” Zij stuiten hun vaart

Troee abonne-menten.

Hoe laat kan ik bij hem zijn?

Hij past op de zaken van zijn baas.

De heele familie neemt een perronkaartje als opoe weer huistoe gaat.

nendste oogenblikken zijn het, wanneer de stations-vestibule herschapen is in een race-gelegenheid voor Marathonloopers; als de „abonne-menten” binnen komen stormen. De menschen die met kaartjes reizen zijn over het algemeen wel op tijd en zij hebben nog gelegenheid om een krant of een tijdschrift te koopen, maar de „abonne-menten” hebben nooit tijd, aangezien zij altijd op het nippertje komen. Zij verwenschen iederen keer in min of meer

niet bij de contrôle — en daar hebben ze gelijk aan, want die heeren kennen hun pappenheimers. Zij zijn onverbeterlijk, zij leeren nooit op tijd te komen, men kent ze niet anders dan in dravenden toestand.

Men kan ze bewonderen omstreeks negen uur en omstreeks vijf uur; het is een heel sportief gezicht. En een heel leerzaam ook: alleen als er iets te verdienen valt loopt een Amsterdammer hard!

Een stil hoekje van de hal is geschikt om de sportbeschouwingen te lezen.

Buig weer boven Haarlem.

UIT DEN OMTREK

*Gezicht op het gebouw van de
Aalsmeersche Bloemenveiling.*

Idyllisch hoekje te Aalsmeer.

THERMOGÈNE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en **STEKEN** in de **ZIJ.**

Dozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

WINTER IN ZWITSERLAND

LENK

Berner Oberland, 1100 Meter boven de Zee
Ideale wintersportplaats van den eersten
rang. — Prachtige skivelden.

Sport-Hotel WILDSTRUBEL

Familie-hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort.
Kamers met str. water en badkamer. Mooie ijs- en
lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming van
frs. 10.50 af. Prospectus. E. BURKHALTER

*Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten*

De heerlijke smaak van King-
pepermunt is voor den modernen
mensch méér dan enkel een genot.
Want het edele natuurproduct,
waaryan deze fijne smaak afkomstig
is, werkt opwekkend en verkwik-
kend als een weldadige medicijn.

KING

pepermunt

**HET BESTE DAGELIJSCH MIDDEN
TER OPWEKKING EN VERFRISCHING**

SCHRIFT.OPLEIDING

VOOR ELECTROTECHNICUS

Radio-techn.	Werktuig.
Koeltechniek	Gasttechniek
Verw. install.	Timmerman
Machinist	Meebeler
Chauff. mont.	Metselaar
Bouwkundige	Loodgieter
Betonbouw	Schilder
Wegenbouw	Wagenm.
Waterbouw	Etaleur
Scheepsbouw	Analist

Studeert op uw gemak onder onze
individuele leiding! Gratis prospectus en
inlichtingen door

ITMO-HILVERSUM 12

**DRAISMA VAN VALKENBURG'S
LEVERTRAAN**

LEEUWARDEN

WAAROM ZOUT GIJ MEER BETALEN...

voor dure buitenlandsche Tand-
pasta's, indien gij zulk een voor-
treffelijk Nederlandsch product als
STARK's Tandpasta
tegen lagen prijs kunt bekomen?

DOOSJES
15-20-25
ct.
TUBES
25-35 ct.

Stark's TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

• MET
BONS
VOOR
CADEAUX

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

*Scherven
brengen
geluk*

maar ook wel eens kleine ver-
wondingen. Dan is het zaak
deze snel en hygiënisch te ver-
binden, zonder de bewegings-
vrijheid van het getroffen lid te
beperken.

Dat krijgt U alleen gedaan met het snelverband "Elastische Hansa-
plast". Dit is overdwars elastisch en ontleent juist daaraan zijn waarde.
Het gaaskussentje wordt door de elastische spanning in het pleister-
weefsel stevig op de wond aangedrukt, zoodat het bloeden spoedig
ophoudt. De elasticiteit overdwars sluit de wond rondom
goed af en verleent het verband volkomen bewegingsvrijheid.

Verkrijgbaar in apotheken en
drogisterijen; reeds vanaf 15 cts.

Ergo:
Steeds en overal, thuis, bij een tocht, bij
sport en spel of op Uw werk het enige
overdwars elastische snelverband:

Hansaplast elastisch
HET IDEALE SNELVERBAND

Vrouwenleven

Voor de Feestdagen

st., haalt 1 st. af, breit 1 st., haalt den vorigen st. over, keert het werk om, breit 8 st. aver., breit 2 st. samen, keert het werk om, breit 8 st., 1 st. afh., 1 st. breien, vorige st. overhalen, 't werk omkeeren. Zoo gaat men door, bij elken toer 1 st. bijminderend, tot alle st. op de naald zijn. Men eindigt met een aver. toer, keert het werk om en breit 4 st. De steken voor de wreef komen nu alle op 1 naald. Men breit de overige 5 st. van den hiel op 'n nieuwe naald en neemt daarbij 14 st. op van den zijkant van den hiel. Met 'n andere naald breit men de wreef verder in patroon. Met 'n derde naald neemt men 14 st. op van den hiel, en breit de overgebleven 4 st. daarbij op de naald.

1 toer bruin. Dan 1 toer: 1 afhalen, 5 breien.

3de toer: r. breien tot de laatste 3 st. van de naald, 2 st. samenbr., 1 br. De 2de naald zonder minderen. De 3de naald: 1 st. br., 2 st. samenbr., verder r. br. 4de toer: in patroon.

5de toer: bruin.

6de toer: als de 3de.

4de en 5de toer 1 keer herhalen.

9de toer: 2 keer: * 1 afhalen, 5 r. breien *, 1 afhalen, 1 breien, 2 samenbr., 1 afhalen; 2de naald: zonder minderen; 3de naald: 1 afhalen, 2 samenbr., 1 breien, 2 keer: 1 afhalen, 5 breien.

10de en 11de toer: zonder minderen.

12de toer: als de 3de.

13de en 14de toer: zonder minderen.

15de toer: als de 3de.

16de toer: 2 keer: * 1 afhalen, 5 br. *, 1 br., 1 afh.; 2de naald: zonder minderen; 3de naald: 1 afhalen, 6 breien, 1 afhalen 5 breien.

17de toer: zonder minderen.

18de toer: 1 afh., 5 breien, 1 afhalen, 4 breien, 2 samenbr., 1 afhalen; 2de naald zonder minderen; 3de naald, 1 afh., 2 samenbr. 4 br., 1 afhalen 5 breien.

Verder gewoon het patroon breien tot men 9 à 10 blokken heeft voor den voet. Men breekt de bruine wol af en breit de teen met beige gem. wol. De eerste 2 st. van de 2de naald voegt men bij de 1ste en de 3 laatste st. bij die van de 3de naald.

Men breit de 1ste naald uit op 3 st. na, breit 2 st. samen, breit 1 st. Van de 2de naald breit men 1 st., breit 2 st. samen, breit de naald uit tot de laatste 3 st., breit 2 st. samen, breit 1 st. In de 3de naald 1 st. br., 2 st. samenbr., de naald uitbreien.

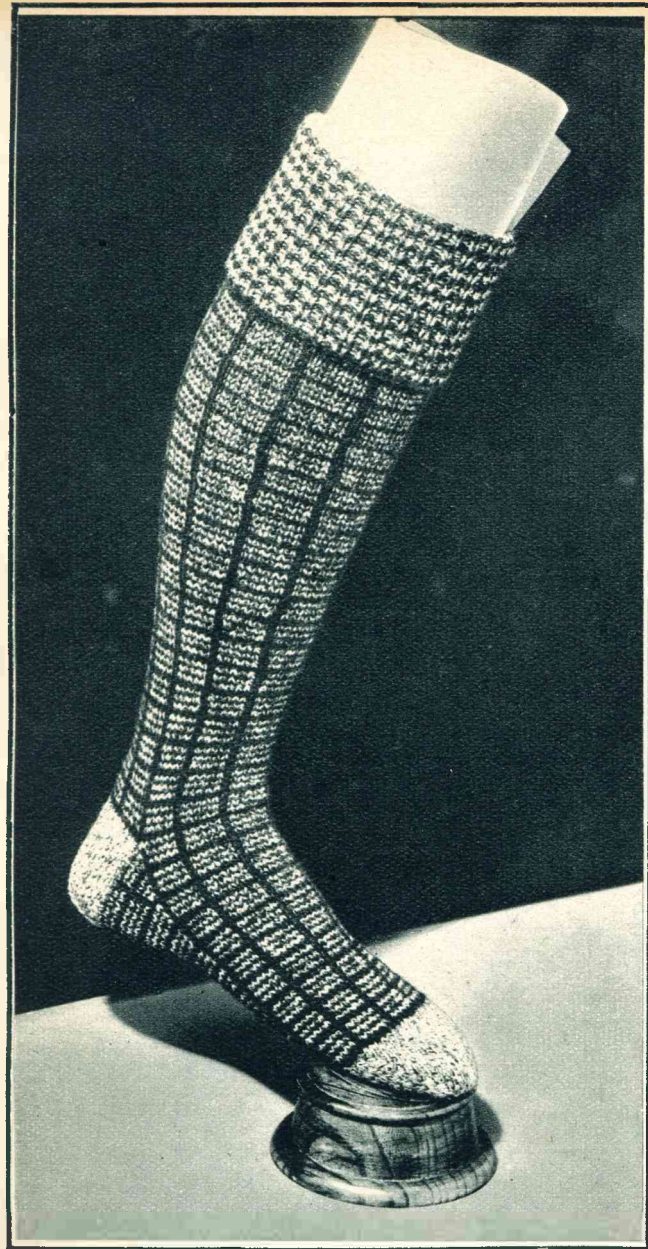
Men breit 2 toeren over en herhaalt deze 3 toeren tot men nog 28 st. op de naald over houdt, die men over 2 naalden verdeelt en 2 bij 2 afkant.

De 2de kous wordt eender gebreid en ten slotte strijkt men het werk onder 'n vochtigen doek.

In het patroon worden alle afgehaalde st. aver. afgehaald.

Men kan deze sportkousen ook uitstekend breien voor jongens en zet dan, zoo noodig, minder st. op. Het aantal st. moet echter deelbaar blijven door 7, omdat het patroon uit 7 steken bestaat.

THÉRÈSE.

Gebreide heeren-sportkous in effen bruine en gemêleerde beige wol. Model Patons & Baldwin.

Heeren-Sportkousen

De hierbij afgebeelde sportkous, behoorende bij den pullover uit ons vorig nummer, wordt gebreid met effen bruine en beige gemêleerde „Cycle“- wol, op 4 naalden.

Men zet er 70 st. voor op, over 3 naalden verdeeld — 21 st. op de 1ste en de 2de en 28 st. op de 3de naald r.

Men begint met den boord, waarvoor men 1 r. 1 aver. breit, om en om 2 toeren met de bruine en 2 toeren met de beige wol, tot men deze 4 toeren 20 maal heeft gebreid. Dan breit men met bruine wol 2 toeren.

3de toer, ** met gemêleerde wol: 6 r. 1 bruine st. aver. afhalen; tot aan het einde van den toer herhalen.

4de toer: met bruin r. breien. 3de en 4de toer: 2 keer herhalen.

9de toer r. met bruine wol **. Van ** tot ** 7 keer herhalen.

Volgende toer: met gemêleerde wol: 2 st. samenbr. 4 st. br., * 1 st. aver. afhalen, 6 st. breien *. Van * tot * herhalen tot de laatste 8 st., dan 1 st. afhalen, 4 st. r., 2 st. samenbr., 1 st. aver. afhalen. 7 toeren in patroon breien zonder minderen.

De daaropvolgende toer: 6 r. 2 st. samenbr., r. tot de laatste 9 st., dan 2 st. samenbr., 7 st. r. 7 toeren in patroon zonder minderen.

Volgende toer: 2 keer: 5 r., 1 afhalen, 2 st. samenbr., 4 r., * 1 afhalen, 6 r. *. Van * tot * herhalen tot de laatste 20 st. Dan 1 afhalen, 4 r. 2 samenbr., 2 keer: 1 afhalen, 5 r. tot slot 1 afhalen.

Zoo gaat men door. In iederen 8sten toer mindert men op dezelfde wijze tot men in elk blok 1 st. minder heeft. Dan breit men door zonder minderen tot men in het geheel 19 blokken boven elkaar heeft.

Dan verdeelt men de steken voor den hiel. Men neemt daarvoor 25 st. op één naald, terwijl men de overige st. over 2 naalden verdeelt.

Men breit den hiel met gemêleerde wol, r. aan den rechter- en aver. aan den linkerkant. De 1ste steek van de naald wordt niet gebreid. Men breit aldus 6 à 6½ c.M., eindigend met een aver. toer. Dan breit men het kapje. Men breit 16

Wij vragen heden de aandacht van onze lezeressen voor eenige gekleede japonnen en jurken, bedoeld voor de komende feestdagen.

Het spreekt vanzelf, dat dagen als die nu naderen, speciale toiletjes vragen met extra feestelijk aanzien.

Wij versieren met Kerstmis onze tafels, onze kamers en gangen en 't is niet meer dan logisch, dat onze kleeding met dit alles in overeenstemming is en eveneens van onze innerlijke vreugde getuigt.

Voor lezeressen, die haar garderobe met een „feest“-kleedje wenschen aan te vullen, ontwierpen wij de hierbij gereproduceerde modellen, welke, zoo niet tot maken, allicht tot veranderen of moderniseeren zullen aansporen.

Daar is om te beginnen fig. 1. Een typisch modern toiletje met mouwen, welke doen denken aan die, welke men ongeveer 1900 droeg en een gedrapeerde ceintuur, welke van voren deel van het corsage uitmaakt. Hiervoor zal crêpe georgette of eenig ander soepel materiaal het best voldoen.

Voor de tweede japon zou men dunne wolstof, crêpe marocain of crêpe satin kunnen nemen en voor den berthe-kraag en den onderkant der mouwen dezelfde stof in combinatie met contrasteerend materiaal. Gebruikt men glanzend crêpe satin, dan zal de doffe kant van de stof een keurige garnering vormen.

Inplaats van den berthe-kraag zou men op deze japon een fluweelgarneering toe kunnen passen, in den geest van degene, die wij hiernevens hebben afgebeeld en beschreven.

Het derde figuurtje toont een kinderjurkje van bedrukte waschzijde, gegarneerd met korte pofmouwjes en een rond kraagje van effen materiaal.

Daarnaast een sierlijke meisjesjurk van rose tafzijde. Het rokdeel is geheel in vorm geknipt. Een crêpe georgette kraag in bijpassende tint en een fluweelen ceintuur, welke in een strik eindigt, voltooien het geheel.

Ten slotte een japon voor oudere, meer gezette dames. Voor een dergelijk model kan men zoowel kant als effen of bedrukte zijde gebruiken. In het laatste geval zij men echter voorzichtig en kiese geen groote of sterk sprekende dessins, daar deze de figuur zwaarder doen lijken dan ze in werkelijkheid is. Ter garnering neme men crêpe de chine of zijde in afstekende of bijpassende tint

MARGUÉRITE.

Zorgeloosheid...

geeft slechts tijdelijk gemak! Heel spoedig wreekt zij zich, vooral op uw teint. Zelfs als u weinig tijd hebt voor de verzorging van uw huid, is het mogelijk een jeugdig uiterlijk te behouden. Masseer 's morgens en 's avonds twee minuten met het overvloedige schuim van Palmolive zeep en warm water gezicht en hals. Spoel af met warm, daarna met koud water. Bij de bereiding van Palmolive wordt veel olijf- en palmolie gebruikt; de cosmetische middelen van oer-oude beroemdheid!

Volg deze Palmolive methode ook! Bescherm uw huid, bewaak uw uiterlijk — met Palmolive zeep is dit een kleine moeite, die groote resultaten geeft!

PALMOLIVE
20 ct

Speciale aanbieding: 3 à 50 ct.

STEEDS BEKOORLIJK

Al is het weder nog zoo guur en schraal, regenachtig of koud, toch blijft haar huid zacht als fluweel en mooi van teint. Wat daar wel het geheim van is? ... „Zij”-crème!

In doozen van 20-30-60 ct.
In tuben van 30-45-75 ct.

„Zij”-CRÈME
VOOR DAG EN NACHT

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING'S
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste **MOSTERD**

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Leed jaren door reumatiek.
Nu 95 jaar en vrij van pijn!
Waaraan zij het toeschreef.

Kruschen Salts

Wat een zegen moet het zijn voor deze vrouw, op haar leeftijd weer vrij van pijn te zijn na zoovele jaren aan reumatiek geleden te hebben! Zij schrijft:

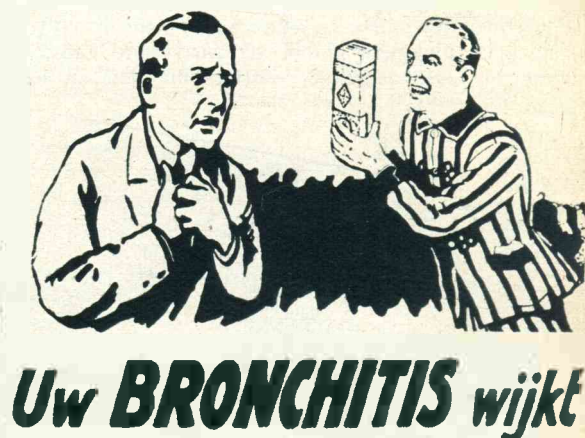
„Ik wil u graag even mededeelen dat, sedert ik twee jaar geleden begon met Kruschen Salts te nemen, ik geheel en al van reumatische pijnen bevrijden, waar ik jarenlang erg veel door geleden heb. Ik ben nu in mijn 95ste jaar en waardeer het bovenmate, dat ik nu vrij van pijn ben, wat ik toeschrijf aan de geregelde dosis Kruschen Salts.”

(Mevr.) A. E. S.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Nu is het de meest geschikte tijd dit alles eens zelf te ondervinden — op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts proberen op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proef-flacon. U kunt dezen gratis proef-flacon gebruiken zonder den gewonen flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u den grooten flacon terug brengen bij den winkelier waar u hem kocht, en hij zal u uw f 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proef-flacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voor dat hij deze groote proefpakketten uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam C.

Als iedereen maar wilde inzien, dat „de kleine dagelijksche dosis” Kruschen even belangrijk is voor inwendige zuiverheid, als zeep en water voor uitwendige zindelijkheid, dan zou er spoedig geen hardlijvigheid meer bestaan, geen traag-werkende lever, geen reumatiek, jicht of spit.

Kruschen is een combinatie van zes zouten; elk daarvan is noodig voor de gezonde werking van een bepaald orgaan in het lichaam. Juist alles wat u noodig hebt om uw organisme op te voeren naar een algeheel gezond toestand; zachtjes aan, maar zeker.

Uw BRONCHITIS wijkt

Om Uw bronchitis te doen wijken moet U nog heden Abdijsiroop nemen. Abdijsiroop zal de vastzittende slijm doen loskomen, dien afmattenden hoest daardoor verdrijven en Uw ademhaling weer diep en geruischloos maken en daardoor is Abdijsiroop het middel dat U in staat stelt te leven zonder benauwdheden. Abdijsiroop is de betrouwbare vriend van allen, die met moeilijkheden bij de ademhaling te kampen hebben en voor hen, die gekweld worden door een prikkelenden, benauwdten of scherpsten hoest.

Het is geen verdoovende siroop, geen wondermiddel, maar het is wel de hulp voor een ieder, die lijdt aan

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S ABDIJSIROOP

Overal verkrijgbaar

Thans **f1.00** per koker
f1.50 en f2.75

Voor onderweg

Men is er in gestand Abdijsiroop te stollen met behoud van alle genezende bestanddeelen, dus gebruik nu buitenshuis de nieuwe

ABDIJSIROOP-BONBONS

35 ct. en 60 ct. per doos

De Nederlandsche voetbaltroep, welke Zondag in Düsseldorf met 2-0 van Duitsland won. Van l.n.r.: v.d. Meulen, Adam, Pellikaan, v.d. Broek, Nagels, v. Heel, Bonsema, Weber, Anderiesen, v. Run en v. Nellen.

Wel heeft Duitsland in zijn team geen speler als Adam, doch over 't algemeen kan men toch niet zeggen dat de Duitsche voetballers individueel minder zijn dan de onzen. De fout schuilt 'm echter in het systeem.

Men zegt wel eens dat onze Oostelijke burens veel koppige lieden in hun midden tellen. Deze bewering schijnt niet ongegrond als men zich herinnert, hoe jaren geleden reeds de Duitsche voetballers met een vastberadenheid, een betere zaak waardig, in de buitenspelval liepen, welke Denis en Tetzner destijds zonder eenige moeite voor hen hadden opengezet.

Ditmaal demonstreerden onze tegenstanders een tactiek, welke ons ook weer vaak aan koppigheid deed denken. De wijze waarop n. l. de snelle Duitsche vleugelspelers steeds den bal aan den dichtsbijzijnden binnenman afgaven, zonder bijna ooit werkelijk voor te zetten, of een enkelen keer

SPORT VAN ZONDAG

Er bestaan tal van bijgeloovige menschen.

Je hebt er die met mascottes werken, terwijl anderen een niet geringe vrees koesteren voor een bepaalde cijfergroeping. Neem b. v. het getal 13. Dat staat al sinds jaar en dag in een slecht teken, niet alleen bij ons, doch evenzeer bij onze Oostelijke burens.

De bijgeloovige luiden onder laatstbedoelden zullen de nederlaag van hun favorieten wel op rekening willen schuiven van het feit, dat Duitsland Zondag voor de dertiende maal onze oranjemannen ontmoet. Dat het ook onze dertiende wedstrijd was, is voor hen natuurlijk maar bijzaak.

Dat de 0-2-nederlaag van het Duitsche team voor onze Oostelijke broeders een ware deceptie beteekent, kan men gerust als vaststaand aannemen. Op een dergelijk resultaat hadden zij in

HOLLAND OP DREEF TEGEN DUITSCHLAND

Goed werk van het Nederlandsch elftal in Düsseldorf. Adam geeft met een fraaien kopbal Holland de leiding. Tevergeefs tracht Buchlow den bal nog te bereiken.

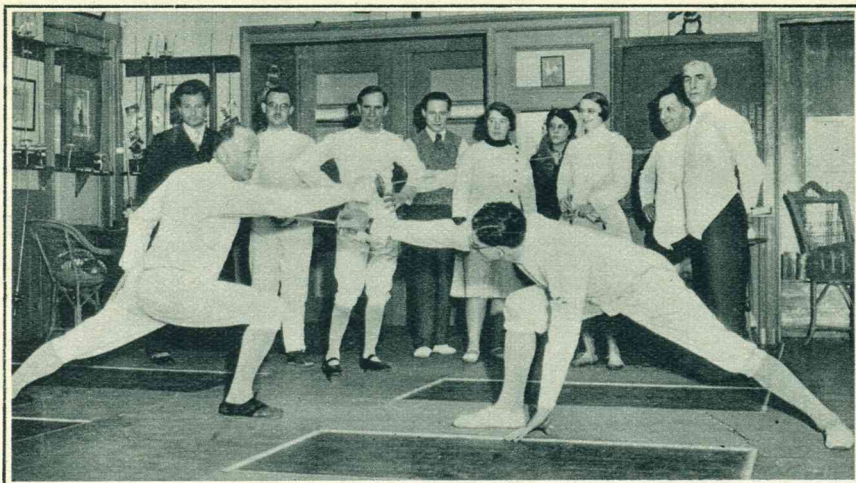
Twee-nul voor Holland. Adam heeft den voorsprong vergroot. Enkele Duitsche verslaggevers spraken van buitenspel, doch uit deze kiek blijkt wel duidelijk, dat daarvan geen sprake was.

geenen deele gerekend. Integendeel, men kreeg zelfs min of meer den indruk dat zij onze ploeg naar hun Heimat hadden genoodigd, alleen maar om den Hollanders eens even te laten zien hoe voetbal nu eigenlijk wel gespeeld behoorde te worden. Het gelijke spel in Amsterdam waren zij natuurlijk reeds lang weer vergeten.

Wij zijn in Düsseldorf echter juist tot de tegenovergestelde ontdekking gekomen. De Duitschers hebben ons duidelijk getoond hoe men niet behoort te spelen, althans wanneer men prijs op een overwinning stelt.

Krachtige Hollandsche aanvallen. Vooral tijdens de eerste helft had de Duitsche verdediging het zwaar te verantwoorden. Een dezer momenten: v. d. Broeken Bonsema voor Buchlow

De Italiaansche schermer Marrazzi vertoeft voor korten tijd in ons land. Hij schermde enkele partijen in de zaal Paoli. Links de Italiaan, rechts de Hollandsche schermer Olman.

zelf te schieten, was oorzaak dat onze verdediging zich geheel op deze speelwijze kon instellen en is hoogstwaarschijnlijk

ook wel oorzaak van de Duitsche nederlaag geweest. Wij weten wel dat de Oostenrijkers op deze wijze heel veel succes oogsten, doch wanneer men niet heel veel zuiverder en vooral ook listiger voetbalt dan Duitschland in den wedstrijd van Zondag j.l. valt er met zoo'n eenzijdig wapen niet veel eer te behalen.

Ons elftal, waarover niets dan lof, heeft duidelijk laten zien dat met verrassend snelle aanvallen en onverwachte trappen naar een vrijstaand speler, ongeacht of deze nu al dichtbij dan wel veraf staat, heel wat meer te bereiken is. Duitschland, dat ons iets wilde laten zien, heeft Zondag van de oranje ploeg kunnen leeren en wij zijn werkelijk benieuwd of het zijn oogen goed heeft gebruikt.

Eerlijk gezegd hadden wij niet op een overwinning der onzen gerekend, vooral niet omdat het spel in den oefenwedstrijd te Rotterdam zoo buitengewoon was tegengevallen.

Duidelijk is nu echter gebleken van welk een groote waarde het medespelen van v. d. Meulen en Adam voor de ploeg is. v. d. Meulen, die door zijn eigen uitstekend spel den voor hem geplaatsten verdedigers het noodige vertrouwen schenkt en Adam, die niet alleen het vuur in den aanval blaast, doch zoo noodig in 't midden of zelfs

Het Duitsche elftal, dat Zondag met 0-2 door Nederland werd geklopt. Zesde van links is Richard Hofmann en achtste van denzelfden kant Kuzorra. Vooral ook van den laatste ging een groote roep uit. Beiden hebben echter niet veel bijzonders laten zien.

Eén der weinige competitiewedstrijden van Zondag j.l. E.D.O. en Alcmara Victrix te Haarlem in actie. Kiekje tijdens den strijd voor het doel der Haarlemmers.

achter nog bergen werk verzet. Het is werkelijk een lust dezen speler in actie te zien. De waarde van zijn spel trad Zondag te meer aan het licht, daar hij zelf ook beide goals voor zijn rekening nam.

In de halflinie smaakten ditmaal zoowel Anderiesen als Pellikaan het genoegen zich op één lijn te kunnen scharen met Van Heel, die meestal de uitblinker van welk drietal dan ook is geweest. Anderiesen heeft uitstekend gewerkt en wist het tempo tot het einde toe heel goed te volgen, iets dat vroeger meerdere malen niet het geval was.

Pellikaan heeft zich na een weifelend begin eveneens 'n prima halfback getoond, zoodat we met dit belangrijke deel van ons team voorloopig geborgen zijn.

Voor verdient, na Adam, v.d. Broek een pluim. Wat een doorzetter is dat en wat zullen de Duitsche backs hun plezier hebben op gekund tegen dit taaie heerschap. Van de buitenspelers kwamen minder goede voorzetten dan wij gewoon zijn. Aan den eenen kant had Nagels in Knöpfle een geweldig tegenstander, terwijl v. Nellen ons toch wat uit vorm schijnt te zijn. Het spel van Bonsema had met een v. Nellen op zijn best, waarschijnlijk ook beter tot zijn recht gekomen.

De volgende paar ronden worden in Amsterdam verwerkt. Moge ons team zijn goeden vorm behouden. Na viermaal achtereenvolgend te hebben gewonnen is men licht geneigd thuis het onderste uit de kan te vragen. Voor den deksel hebben we natuurlijk geen vrees.

Wedstrijden om het kampioenschap van Nederland, groot biljart cadre, in café De Ijsbreker te Amsterdam. Overzicht tijdens de wedstrijden. Voor Damman en achter Buitenkant aan stoet.

Op het Parkschoouburgterrein won D.D.V. Zondag met 4-2 van D.T.V., waardoor D.T.V.'s kans op den kampioenstitel verloren ging. Spelmoment uit deze match. De sprong naar den bal

BOERIN KRUIL

DOOR WILHELMINE BALTINESTER

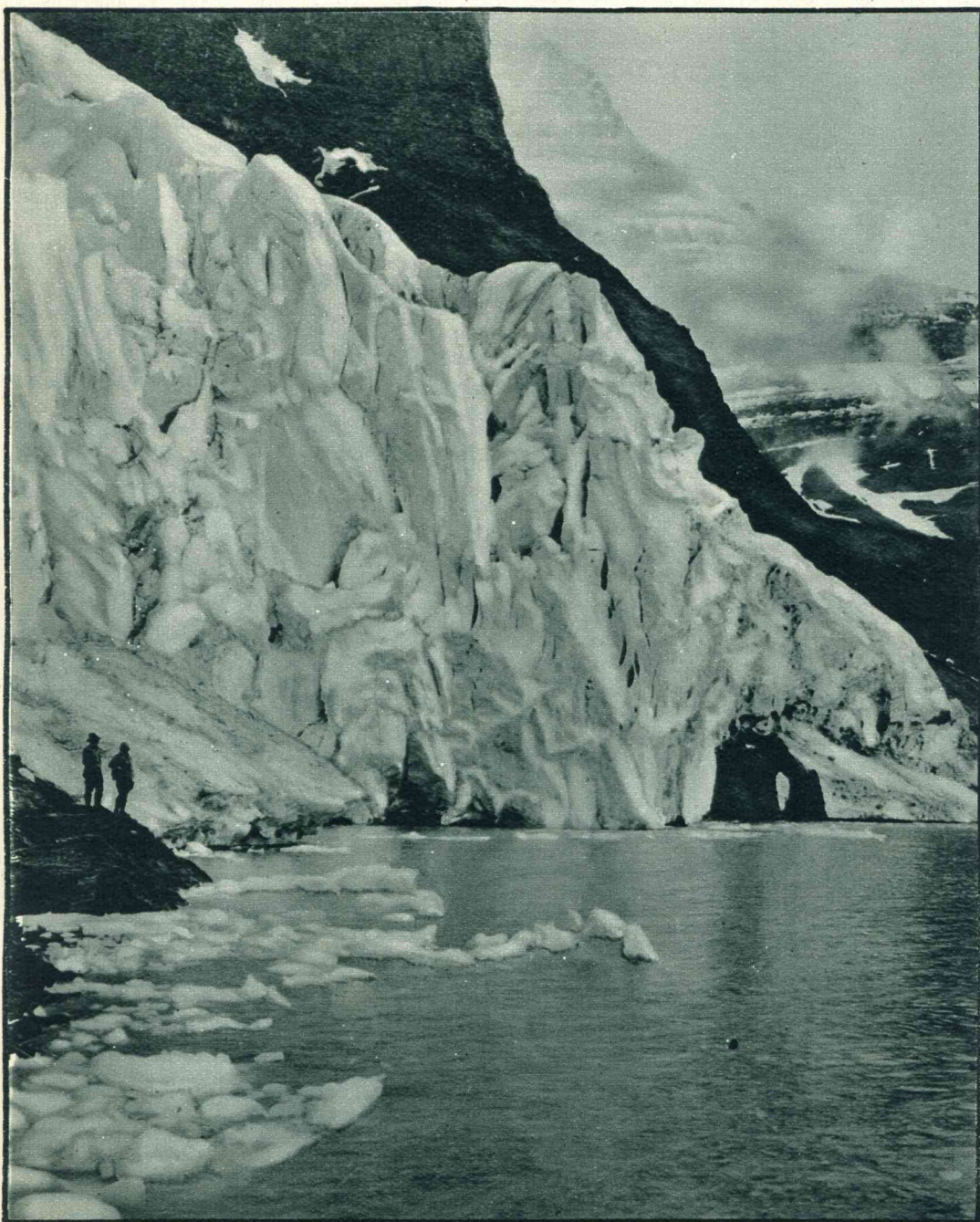
Ze was niet jong meer, ook kon men niet zeggen dat ze knap was, daarvoor was haar gezicht te grof, te somber. Ze had de grootste boerderij uit de omgeving van Justus Krul, haar man, geërfd. Toen ze het bedrijf kreeg was ze nog geen veertig jaar en sinds dien tijd werd de hoeve met krachtige hand bestuurd. Ver in den omtrek was zij de rijkste vrouw, want behalve de modelboerderij in het dorp bezat ze ook nog een even groote hoeve in de bergen. Als ze op straat liep, groette men haar eerbiedig.

Hoogmoedig was ze niet, alleen karig in haar woorden en gesloten.

Spoedig nadat ze weduwe geworden was, kwamen er slechte oogsten, doch haar rijke hoeve kon zich bedruipen. Daarentegen geraakten vele kleine bedrijven in moeilijkheden. Boerin Krul had baar geld en de menschen kwamen bij haar leenen. Ze

Van Canada's wijde woestenijen. — Terugkeer van de jacht in den omtrek van Gogama, Noord-Ontario.

Van Canada's wijde woestenijen. — De grootsche gletscher van het Bergmeer in Britsch Columbia: langzaam verglijdt 't opgestuwde ijs in 't omspoelende water.

gaf tegen schuldbekentenis en borgstelling en ze wees diegenen af, die geen voldoende zekerheid konden geven. Ze handelde zooals een man gedaan zou hebben. Doch niemand kon van haar zeggen, dat ze woekerrente vroeg; bij niemand in de stad of op het land kon men voor geleend geld een lagere rente bedingen.

In de daarop volgende jaren waren de oogsten weer beter en de menschen betaalden hun schulden terug. Zoo kwam er een dag dat in haar geldtrommel nog maar één schuldbekentenis lag. Die droeg de handteekening van Klaus Rab. Er was nog niets op terugbetaald. Vrouw Krul nam het ding in haar forsche, bruine hand en verviel in gepeins. Het ging slecht met Klaus Rab. Zijn laatste oogst was door brand vernield en over een paar weken liep de schuldbekentenis af! Dan zou ze op zijn hoeve beslag kunnen leggen.

Vrouw Krul liep met zware stappen naar het venster en riep een knecht. „Ga naar Klaus Rab en zeg hem, dat ik hem spreken wil.” Ze was niet gieriger dan anderen, maar ze wist dat men op de kleintjes moest passen, als men zijn bedrijf goed beheeren wilde.

Klaus Rab kwam. De deur achter hem bleef even open en zoo stond zijn groote sterke gestalte door zonlicht overgoten voor de boerin, die, met één hand op de geldtrommel leunend, op hem wachtte.

„Met Maria Hemelvaart loopt de termijn af,” zei ze.

„Dat weet ik. Dan is de hoeve niet meer van mij.”

Ze keek hem onderzoekend aan. Geen verzoek kwam over zijn lippen. Die man was even hard en vastberaden als zijzelf.

„Geloof je, dat ik je uit je huis wil zetten? Ik wilde je alleen maar vragen, of je je schuld tenminste niet in kleine bedragen kunt afbetalen.”

„Als ik dat kon, dan had ik het al lang gedaan! Zoo gauw ik wat bij elkaar had kwam er weer het 'een of ander, waardoor ik het weer kwijt was. Het zal er wel op moeten uitloopen, dat jij de hoeve krijgt!”

Dat hij zich voor haar, die zijn schuldeischers was, niet vernederde door vleierijen, doch haar vastberaden in de oogen keek, was voor haar, voor wie zelfs betalende schuldenaars kropen, iets nieuws, iets dat een diepen indruk op haar maakte.

„Ga toch zitten,” zei ze.

„Ik kan wél blijven staan. En eigenlijk moest ik nu maar heengaan, of wil je soms nog iets weten?”

„Nee. Je kunt natuurlijk met Maria Hemelvaart en ook daarna op je hoeve blijven. Ik zal er wel wat op vinden.”

„Goed”, knikte hij. Haar bedanken kon hij niet.

Ze keek hem na en kon zich indenken hoe moeilijk het voor haar geweest zou zijn, als ze in dezelfde positie was geweest als die man; hoe 't haar trots geknakt zou hebben.... Ze borg de trommel op en hing den sleutel om haar hals.

Ze was nu twee en veertig en velen verwonderden zich erover, dat ze niet hertrouwde. Doch zij was van meening dat Justus Krul, een man met een zeldzaam rechtvaardigheidsgevoel en oneindig goed, door geen anderen te vervangen was.

Het was vier weken voor Maria Hemelvaart. De velden blakerden in de zon. Vrouw Krul had Sachse, den makelaar, naar Klaus Rab gestuurd.

„Jij geluksvogel,” begon de makelaar, „zoo'n lot uit de loterij krijg je nooit weer! Een schatrijke vrouw, je schuld kwijtscholden en eigenaar van twee hoeven!”

„Ze mag mijn hoeve nemen,” zei Rab, „ik verkoop mezelf niet. Zeg haar dat ik me gebonden heb.”

„Hoe heb ik het nou met je? Gebonden? Verloofd? Met wie?”

„Ze heet Agli, vroeger was ze meid op de hoeve hier.”

„Hihihi!” grinnikte het makelaartje „een meid! Voor een werkmeid sla je vrouw Krul toch niet af? Man, je moet naar den dokter! Het mankeert je hier!” Dit laatste gezegde ging gepaard met een handbeweging, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

„Houd nu verder je mond maar, Sachse, hier kun je toch niets verdienen. Ga naar vrouw Krul en zeg haar, dat ze de hoeve nemen kan, wanneer de termijn afloopt.”

„En wat ga jij dan doen, hè? Gaan jullie je ergens als meid en knecht verhuren?” Een woedende blik van den jongen man deed het mannetje zwijgen. Daar de jonge boer verder niets meer zei, begreep Sachse, dat hij verdwijnen moest en hij ging, hoewel aarzeland, de deur uit. Op het erf ontmoette hij Agli. Ze was knap en jong, maar toch een onbeduidend schepseltje als hij haar vergeleek met vrouw Krul, die nu een vrouw in de volle rijpheid van haar jaren was....

„Er hebben altijd gekken bestaan, die een eerlijk makelaar zijn provisie niet gunnen,” knorde Sachse, terwijl hij in de richting van het venster spuwde, waarachter hij met Klaus Rab had pogen te „onderhandelen”.

Vrouw Krul zat alleen aan tafel en staarde voor zich met niets-ziende oogen. Nu had ze het gehoord. Hij wilde niet. Terwille van een werkmeid versmaadde hij haar, die hem alles geven kon, rijkdom, onafhankelijkheid, geluk.... Hij bleef zijn meisje trouw.... Zoo zou Justus Krul ook gehandeld hebben, zoo en niet anders. Hier was een tweede Justus Krul, volmaakt gelijkwaardig. Vrouw Krul steunde met haar ellebogen zwaar op de tafel en drukte haar brandende oogen tegen haar gebalde vuisten.

Den volgenden Zondag werden Klaus Rab en zijn meisje ontboden. Nog vóór Maria Hemelvaart moesten zij getrouwd zijn. Het meisje wist, dat Klaus niet lang meer boer zou blijven en dat een zware, moeilijke tijd voor hen zou aanbreken, doch ze bleef bij hem. Van het aanzoek van vrouw Krul wist ze niets af, ook vroeg ze nooit wanneer ze van de hoeve weg moesten; ze was een zacht, bescheiden ding, dat in den man

Van Canada's mijde woestenijen. — Mount Robson in Britsch Columbia is de hoogste top van de Canadeesche Rockies. Hij ligt in het gebied van het Jasper National Park in Alberta.

dien ze liefhad den meester zag, die alles wel zou weten te regelen. Op hun bruiloft stuurde vrouw Krul haar tui linnengoed en Klaus Rab ontving een ijzeren geldkistje, waarin de verscheurde schuldbekentenis lag. Eerst wilde hij dit geschenk, dat over zijn gansche verdere leven beschikte, niet aannemen, doch dan viel zijn oog op zijn lief vrouwtje, dat nu werkelijk „boerin” zou kunnen worden inplaats van „meid” en hij accepteerde.... voorloopig.... doch hij zou zijn schuld afbetalen, al duurde het ook tien jaren! Liever minder eten en armoedige kleeen dragen, dan zijn kinderen op een hoeve te laten opgroeien die niet van hem was! Na een bescheiden bruiloftsmaal ging hij naar vrouw Krul om haar te bedanken. De duisternis spreidde haar mantel reeds over de velden. Toen hij aan de boerderij kwam vertelde een knecht hem, dat vrouw Krul voor de verdere zomermaanden naar haar berghoeve was gegaan.

Klaus heeft haar nooit weergezien. In het dorp vertelde men, dat ze een paar maal per jaar naar beneden kwam om alles te controleeren, doch dan sprak ze met niemand dan haar personeel. Omdat ze niet meer trouwde en de ruwe primitieve berghoeve verkoos boven de geriefelijke modelboerderij in het dal, noemden de menschen haar.... abnormaal. Iedere maand zond Klaus Rab een bedrag naar de berghoeve, totdat zijn schuld gedelgd was.

Vrouw Krul werd zeer oud; op haar berghoeve stierf ze. Toen haar testament geopend werd stond er de bepaling in, dat ze de kinderen van Klaus Rab als erfgenamen benoemde.

Van Canada's mijde woestenijen. — Het verzamelen van het sap van den suiker-ahorn in Nieuw Schotland.

De wind blaast onder de dekzeilen en de lading neemt onwezenlijke vormen aan.

De paraplu-koopman maakt goede zaken. Maar de secure klant overtuigt zich eerst of het instrument goed open en dicht gaat.

Schuilen voor guren wind en regen.

EEN NAJAARSDAG

Aan de tramhaltes wachten de mensen met meer geduld, dan van hen verlangd kan worden. Het Muntplein is een ware griepgaard.

Druipend van het regenwater rust het oude paard uit.

De Godin der duizend Katten

DOOR
LUDWIG VON WOHL

Wat wilt u nu doen?" vroeg ik lucht-
hartig. „Met mij in de hal van het
Shepherd-hotel een bokspartij begin-
nen? Me uitdagen op pistool of sabel,
omdat ik uw oogen over de schoone Egyptische
dame een beetje — een heel klein beetje —
geopend heb? Omdat u vandaag van het slacht-
offer houdt en morgen van de moordenaar?"

Ik geef toe, dat ik zoo grof tegen hem was als
misschien nog nooit iemand geweest was.

En de rustige, beleefde, bijna beminnelijke
toon, waarop ik hem al deze verwijten deed, ver-
hoogde de uitwerking van de grofheid alleen,
in plaats van ze te verminderen. Maar dat kon mij
niet schelen.

Ik was verontwaardigd over de manier, waarop
deze man zich niets aantrok van het lot van een
vrouw, waar hij toch de verantwoording voor droeg
en die hij bovendien beweerde lief te hebben.

Als ik toen al geweten had, hoe het feitelijk in
vullen omvang met hem gesteld was, dan zou ik
wel anders gehandeld hebben.

Hij stond stokstijf — misschien een halve mi-
nuut. Toen draaide hij zich om met een haastige
beweging als van een opgewonden pop en ging
met langzame, stijve passen naar de voorste hal,
waar ik hem bij de trap tusschen lachende en
kakelende menschen zag verdwijnen.

„Bessie — vergeet vooral niet morgen
vroeg een scarabee te koopen! Ik heb haar vast
beloofd aan oom William. Zij helpt tegen kiespijn
en buikpijn en kost maar twee dollar in echt geld.
Als je..."

De schelle stem van de bontgeverfde Amerikaan-
sche werd achter mij tot onduidelijk geschreeuw,
terwijl ik het hotel verliet, droevig en terneer-
geslagen over Timskjöld's niet te kwalificeeren ge-
drag. Het was een schande. Eerst die prachtige
energie, den nacht toen Miss Hilgen verdwenen
was!

Hoe onbekommerd, zonder een spoor van angst,
had hij zich met mij door de donkerste wijk, het
beruchtste deel van Caïro heengeworsteld — zooals
alleen een nakomeling der Wikings, met hun kop-
pige stierenschedels, dat kon! En nu deze slappe,
krachteloze, zelfs bijna misdadige berusting.

Gewoonweg misselijk!

Ik las in het New-Khedivialhotel nog vlug de
avondbladen: „De nasporingen naar de dieven,
die vanmorgen in de bergplaats van de Service
of Antiquities inbraak pleegden, leverden geen
enkel resultaat op. De mummie van den stalmees-
ter van Seti I, die met kist en al, waarin ze verpakt
was, werd meegenomen, is met haar vele gouden
sieraden ook zonder de waarde als antiquiteit een
grootte kostbaarheid. De havens van Port Said,
Port Foad en Alexandrië worden streng bewaakt,
om te beletten, dat ze naar het buitenland wordt
gebracht."

„Onnoodig," dacht ik. „Heelemaal onnoodig."

Precies om 6.30 stoomde de trein de overkap-
ping uit. Op dit traject was hij bijna altijd propvol;
'n slaapwagen had ik in de haast niet meer kunnen
krijgen. Maar de portier van het New-Khedivial-
hotel, een Zwitsers, die tien of elf talen sprak, als
men er een paar negerdialecten niet bijtelde, had
met kolossale overredingskracht 'n halven coupé
voor mij leeggehouden, waarin ik me kon uitsrek-
ken.

Morgenochtend tegen zeven uur zou ik in
Luxor zijn. Ik kende die plaats goed, was ook drie
of vier maal als gids met tourist-parties daar ge-
weest.

Buiten vlogen nu in het groenachtige avond-
licht de Pyramiden voorbij — een paar donkere

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Frank Norton heeft van de Engelsche en Egyptische rege-
ringen verlof gekregen om een jaar lang onder de inboorlingen
te Caïro te leven. Hij verhuurt zich als gids om vreemdelingen
rond te leiden. De Syriër Habib Effendi brengt hem in kennis
met den Zweed Timskjöld en verzoekt hem dezen jongen man
te brengen naar de geheimzinnige „Tsar" in het huis van
Mahmoed Bey. Norton, die den naam van Kelad ben Shorak
heeft aangenomen, stemt na eenige aarzeling toe. Ze begeven
zich er heen in gezelschap van een jong meisje, miss Hilgen,
dat door Timskjöld het hof wordt gemaakt. Zij slagen er in
de „Tsar"-plechtigheid in het geheim te volgen. Nymet Teri-
dek, de schoone Egyptische, echtgenoot van Mahmoed Bey,
wil de liefde van haar heer terug winnen; er wordt van haar
geëischt, dat een offer zal worden gebracht. Tijdens de wrede
Tsar wordt het gezelschap echter ontdekt. Juffrouw Hilgen
wordt ontvoerd en nu beginnen Kelad en Timskjöld een wilde
jacht om haar op te sporen. Zonder resultaat zoeken de beide
mannen haar in een door een Italiaan gedreven café. Er zijn
echter aanwijzingen, dat juffrouw Hilgen in een pak verpakt
naar een onbekende plaats is vervoerd. Tijdens een onderzoek
in het huis van Nymet Teridek maken zij nader kennis met
deze vrouw. Doch ook zij kan of wil geen inlichtingen geven.
Daarna brengt Kelad een bezoek aan M'wena, de oude oppas-
seres, die de „Tsar" heeft geleid. Hier komt hij op het ver-
moeden, dat juffrouw Hilgen geofferd zal moeten worden aan
de godin der heilige dieren, als slachtoffer van een fanatieke
godsdienstige sekte. De oude heks tracht tevergeefs Kelad te
hypnotiseeren. Kelad legt nu zijn vermoming af en speurt
als Frank Norton verder. Hij laat zich aan Timskjöld, die
hem niet herkent, voorstellen en bemerkt, dat de Zweed onder
hypnotischen invloed van Nymet Teridek is geraakt, die hem
belet zelfstandig te handelen. Met behulp van een zakken-
roller weet Norton een aan Nymet Teridek geadresseerden
brief te onderscheppen, waarin een mededeeling voorkomt
betreffende een zending naar de stad Luxor. Later staat in
de bladen het bericht, dat een kist onderweg naar Luxor ge-
stolen is. Norton vermoedt dat een bende, waarvan de Tsar-heks
M'wena, Nymet Teridek en haar man Mahmoed Bey lid zijn,
zich van de kist, waarin wellicht Miss Hilgen is verpakt,
heeft meester gemaakt.

driehoeken, zoo lagen ze in het sombere, olijf-
grijze landschap.

Het reusachtige symbool van het werelddraad-
sel, de Sphinx, was zoo groot als een speldeknoop.

De wielen ratelden, de trein dreunde.

Nu kwamen dorpen van Fellachs, half verval-
len huizen van leem met een half dak of heelemaal
geen, ieder met zijn eigen lotgevallen — merk-
waardig, — altijd weer merkwaardig. Dan pal-
menwouden.

Zandvlakten. Zandvlakten.

Nu werd het diepe volle groen aan de kronen
der palmen zwart.

Als zwaar donker fluweel hing de hemel over
de doode aarde.

Met een dun zandlaagje bedekt werd ik tegen
vijf uur 's morgens wakker. Al hebben de coupé's
dubbele ramen, het zand, zoo fijn als meel, dringt
en toch in door. De leeren kussens kraakten.

Ik trok de gordijntjes open, haalde diep adem en
beleefde het altijd weer ongelooflijke wonder van
ineens in Afrika te zijn.

In het werkelijke, echte Afrika, met zijn bergen
vol spleten, zijn hooge, weelderige grastapijten,
zijn roest- of zalmkleurige stenen en lichtgroene
schermacacia's. En dat alles nog dof, onrijp, on-
beholpen, niet echt volgroeid. Want het belang-
rijkste, het geweldigste en zachtste ontbrak,
dat over alles nog licht en leven zou uitstort-
ten, de zon. Het schemerde al, ik zou dus niet
lang behoeven te wachten. De schemering is een
gast, die haast heeft in Afrika. Ik maakte het raam
open.

Heerlijke frissche lucht vol bloemengeur kwam
binnen. De grijze sluier, die over het landschap

schijnt te liggen, begint plotseling
van binnen uit te gloeien.

No. 7

Een brandende schijf eet als 't
ware met gloeiende kracht den sluier op, dien ze
verscheurt, vernietigt.

Het is een reusachtige, brandgele kogel, die
zich als een waaier uitbreidt.

Lichtroode en gouden wolken maken zich los
daarvan en dompelen in vereeniging met haar
bergen en palmen, gras en bloemen in een schit-
terenden, milden glans.

Het is zoo onbeschrijfelijk heerlijk, dat men
nauwelijks durft te ademen.

Veel wonderen had ik in Egypte gezien...
Maneschijn bij de Pyramiden, de Sphinx, zons-
ondergangen van het Mokattamgebergte uit ge-
zien, — de ruïnen van Karnak bij nacht...
Maar niets kan de vergelijking met dezen zonsop-
gang doorstaan. 't Is alsof de trein met razende
snelheid door een andere, duizendmaal schoonere
wereld rijdt.

Aan het station in Luxor was het gebruikelijke
geschreeuw van kruiers en hotelportiers.

Ik vond een heenkomen uit de drukte door op
den auto van 't Winterpalace-hotel af te stevenen.

De afgevaardigde aan 't station van dit fraaiste
hotel van Luxor, een klein bruin heerschap met
platvoeten, maakte een diepe buiging. Voor drie
maanden ongeveer had hij tegen mij gezegd
dat „mijn snor een stinkend stuk afval was en ik-
zelf een door en door oneerlijke en afgunstige
schurk."

Wij, dat wil zeggen hij en Kelad ben Shorak,
hadden een klein meningsverschil gehad over
een ontvangen fooi.

Maar dat was nu vergeten en vergeven.

Als ik aan Kelad ben Shorak dacht, had ik het
gevoel, dat het den braven hotelman niet kwalijk
te nemen was, dat hij er zoo over dacht. Het
is toch weer een goed ding om Europeaan te zijn.
Wie dat niet gelooft, die moet maar eens, niet
zooals ik gedaan had, een half jaar — maar b.v.
zes kleine, bescheiden weken als Arabier leven.
Dan zullen we er weer over spreken.

Het Winter-Palacehotel, naar mijn smaak een
der mooiste van de wereld, was een groot genot,
waar ik me echter niet lang aan mocht overgeven.

Ik maakte wandelingen door de stad — Luxor
is werkelijk een echte, kleine stad met ongeveer
twaalfduizend inwoners — sprak met kellners,
waar ik al eens fooien mee gedeeld had, met gid-
sen, die mijn ergste concurrenten geweest waren,
ezeldrijvers, cigarettenkooplui en bedelaars.

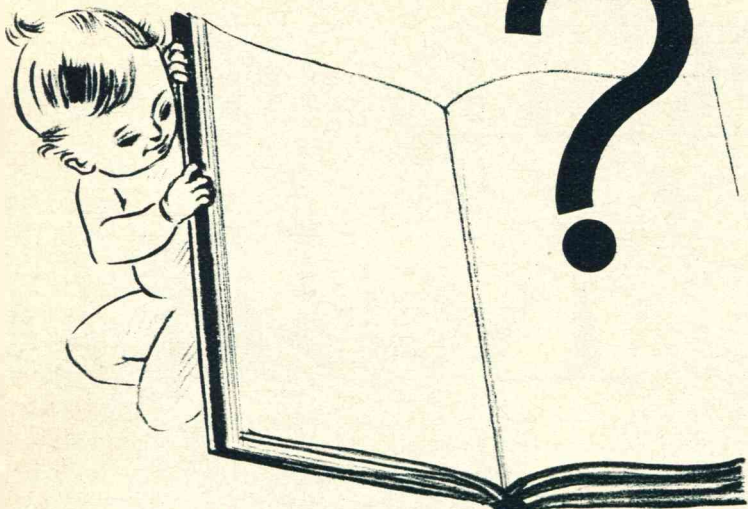
Opmerkelijk is de absoluut verschillende hou-
ding van den Fellah tegenover een Europeaan
of zijns gelijke.

Voor den man uit het avondland terughoudende
geslotenheid en allerduidelijkste hebzucht —
maar onder elkaar openhartige vroolijkheid en
temperamentvolle kinderlijkheid. Alleen één ding
hebben ze altijd: de prachtige waardigheid in
houding en beweging.

Over de inbraak in de bergplaats van de Service
of Antiquities werd veel en levendig geredetwist.
Ik hoorde de avontuurlijkste vermoedens.

Maar nergens een teken van het een of andere
innerlijke verband. Ik zag heel goed in, dat mijn
taak buitengewoon zwaar was. Aan een Egypte-
naar een geheim te ontfutselen is niet gemakke-
lijker dan aan een Engelschman de sport te ver-
bieden of een Franschman duidelijk te maken,
dat hij ongelijk heeft.

Toen ik 's avonds moe en geërgerd over mijn
gebrek aan succes in het hotel terugkeerde, nam
ik een besluit.

**de eerste bladzijde is
nog blank ● ● ●**

aan U om haar te beschrijven

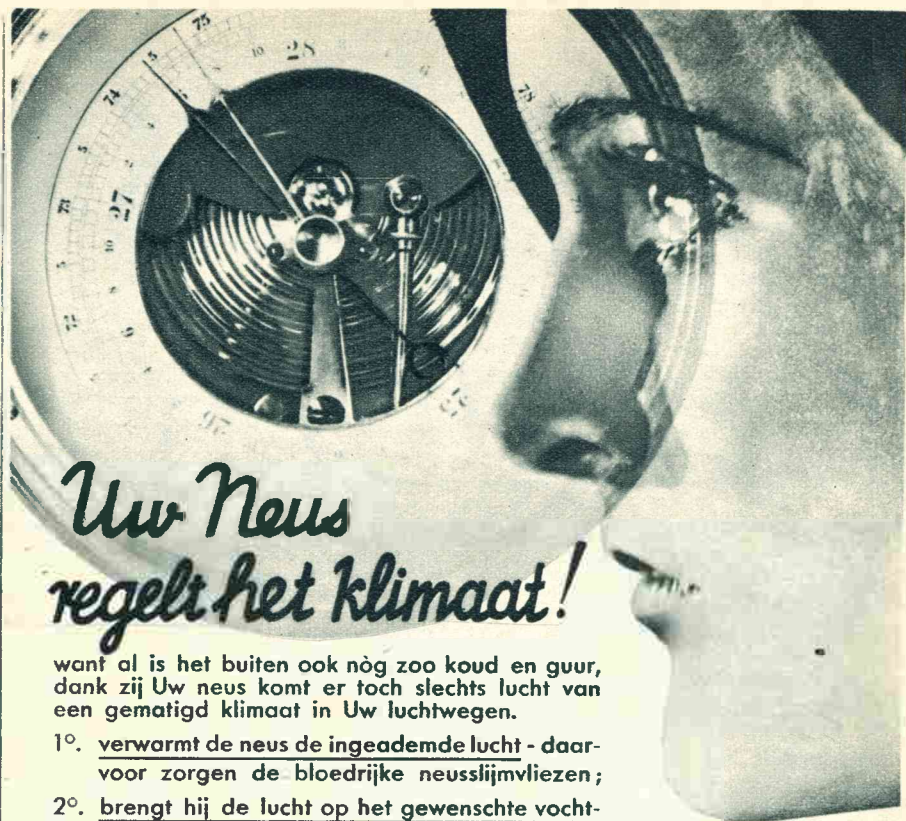
Aan U, om deze eerste bladzijde te beginnen met: „Mijn jongen zal een sterke jongen worden, met een gezond lichaam en een helder hoofd. Mijn jongen zal opgroeien tot een robuuste Man! Met leeren zal hij niet achterblijven. Met vechten zal hij zijn mannetje staan!”

Maar nooit werden kinderen gezond en stevig door de goede voornemens van ouders. Daar is meer voor nodig. Daar is Jecovitol voor nodig! Jecovitol, de beroemde levertraan, die door een Nederlandsch Hoogleeraar op vitaminegehalte geijkt is. Omdat veel prachtig uitzien- de levertraan te weinig vitaminen bevat. Scherp wordt er op gelet dat Jecovitol minstens 50 eenheden vitaminen A en 250 eenheden vitamine D bevat!

JECOVITOL

Prijs per flesch f 1.- Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

Geen rachitis meer bij de Nederlandsche kinderen!

Uw Neus regelt het klimaat!

want al is het buiten ook nog zoo koud en guur, dank zij Uw neus komt er toch slechts lucht van een gematigd klimaat in Uw luchtwegen.

- 1°. verwarmt de neus de ingeademde lucht - daarvoor zorgen de bloedrijke neusslijmvliezen;
- 2°. brenghet hij de lucht op het gewenschte vochtgehalte - daar hij in 24 uur een halven liter water produceert;
- 3°. reinigt hij de ingeademde lucht - doordat de bloedvaten der neusslijmvliezen ontelbare witte bloedlichaampjes toevoeren, die de bacteriën omsluiten en vernietigen.

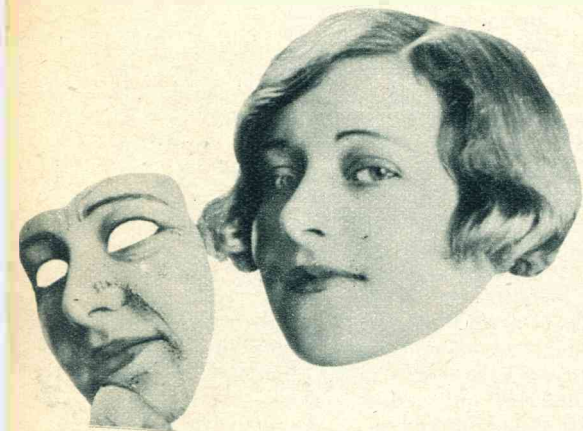
Daarom moet U door den neus ademen. Niet alleen omdat het esthetischer is. Want ademt men door den mond, dan ontstaat vaak een droogte in de keelholte, waardoor de bacteriën zich gemakkelijk kunnen vastzetten. De gevolgen zijn: verkoudheid, keelontsteking, keel- of rookerscatarrh.

Adem daarom door den neus en neem af en toe twee, drie Wybertjes. Wybert-tabletten bevorderen de speekselafscheiding en bedekken de luchtwegen met een verfrisschend, verzachtend en beschermend laagje, dat het besmettingsgevaar vermindert... en bovendien: Wybert-tabletten smaken heerlijk!

Alleen in orig. doozen à 25, 45 en 65 cts.

WYBERT

Vetwormpjes verdwenen.

„Sedert geruimen tijd doe ik regelmatig Radox in mijn waschwasser. Ik zou Radox niet meer kunnen missen, want als ik het twee of drie keer niet gebruik heb, komen die akelige vetwormpjes weer te voorschijn.”

Mevr. N. v. L. te Middelburg.

De actieve, waardevolle bestanddeelen, waaronder zuurstof, die in Radox besloten zijn, komen in water vrij en maken aldus van Uw waschwasser een stimulerende en zuiverende vloeistof voor Uw huid. De zuiverende, verfrisschende zuurstof dringt door de opperhuid naar de kliertjes, waarvan de toestand van Uw huid afhangt. Deze kliertjes worden nu gevoed en tot nieuw leven gebracht en als natuurlijk gevolg daarvan herleeft Uw geheele huid. De poriën zijn gereinigd en geopend; puistjes, vlekken etc. verdwijnen al spoedig. Binnen enkele dagen reeds zult U van deze eenvoudige, natuurlijke Radox-methode de schitterende resultaten kunnen constateeren. Uw teint wordt jeugdig, frisch en zacht als nooit te voren. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts. per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

GROSSMITH'S

Old Cottage

Lavender Water

In 't heden ligt 't verleden

De typische groene flacons met Old Cottage Lavender Water herinneren aan vervlogen tijden, toen de oude Engelsche aristocratie in haar beroemde tuinen de lavendel kweekte. In het huidige wetenschappelijke Grossmith's distillatieproces bereikt de concentratie van dit oude parfum met de edele verfrisschende eigenschappen dezer plant een hoog trap van volmaaktheid. Daarom doet Old Cottage Water zoo weldadig aan en geeft een frisch aangenaam gevoel. Zeer verklaarbaar, dat dit ouderwetse fijne parfum voor de hedendaagse moderne vrouw nog niets van zijn aantrekkelijkheid heeft verloren.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

**Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen**

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Zal ik het U verraden?

Waarom ik mijn mooien teint te danken heb? Nu dan, het is geen geheim.

Vele mooie vrouwen gebruiken net als ik, dagelijks Crème Mouson en hebben daaraan hun mooie, matte teint te danken. Want Crème Mouson voedt en verjongt de huid, zij dringt bij voortdurend gebruik tot in de onderste lagen van het weefsel en geeft aan de huid die onvergetelijke bekoring, die één der hoofdfactoren van de schoonheid der vrouw is. Probeer U heden nog Crème Mouson, hoe eerder U er mede begint, hoe eerder U de resultaten kunt bemerken.

Waar schoonheid overwint, heeft Crème Mouson geholpen.

CREME MOUSON

Als nacht- en reinigingsmiddel COLD CREAM MOUSON

Winter aan de Italiaansche Riviera:
branding op de rotsige kust van Nervi

Het was geheel onmogelijk, om nog langer zoo doelloos in het duister rond te tasten. En het kon Edith Hilgen's dood beteekenen.

Ik moest het gevaar uitlokken, aan de bende een lokprijs voorhouden, waarop ze te voorschijn zou komen.

Ik schreef dus, en wel een brief aan Nymet Teridek in Cairo. In 't Arabisch, dat voor deze soort mededeelingen veel geschikter is dan het korte, heldere, nuchtere Engelsch.

„Wanneer gij, o Nymet Teridek, dezen brief uit de handen van een vreemden man krijgt, denk er dan aan, dat deze man terzelfder tijd met alle kracht bezig is, om het offer voor de Meesteres der heilige dieren te verhinderen” (de koekoek hale me, als ik ook maar het flauwste vermoeden had, wie de Meesteres der heilige dieren was!). „Ik weet, welke mummie uit de bergplaats van de Service of Antiquities gestolen werd. Ik weet ook, wie ze in Cairo in doeken gehuld en verpakt heeft. Ik weet nog meer, o Nymet Teridek, gij, die trotscher en sluerer zijt dan Abae Hossein, de vos. Een gelegenheid, een korte gelegenheid, die niet zal terugkeeren, wil ik je geven. Want het is jammer van je schoonheid en je jeugd. Ik verwacht je morgen reeds in Luxor. We zullen daar spreken en je zult je eigen lot bepalen. Wanneer je echter niet komt...”

Ik ondertekende met mijn vollen naam, met opgave van het hotel en mijn kamernummer.

Zoo. Als dat nu geen uitwerking had, dan wist ik het niet. De brief, dien ik op den volgenden dag dateerde, ging met den vroegen trein naar Cairo. Als ze terstond afreisde, was ze overmorgenavond hier. Ik twijfelde er niet in het minst aan, dat ze terstond zou afreizen.

En ik had nog een ander heel bepaald gevoel. Er zou nog iemand hierheen komen.

Met haar samen — of achter haar aan.

Timskjöld. En dat had ik heel graag, want misschien zou hij hier toch nog zijn bezinning terugkrijgen. Tot overmorgenavond had ik nauwelijks iets te vreezen. Van mijn raam uit keek ik op den zilverachtig glanzenden Nijl. Aan de overzijde stonden donker de bergen, die het griezeligste van alle dalen, het dal der koningen, omsloten.

Allerlei zeldzame gedachten schoten door mijn hoofd. Luxor miste ook ditmaal zijn geheimzinnige uitwerking niet. Luxor, het kleine stadje, dat gebouwd is op het reusachtige lijk van de stad Thebe met de honderd poorten.

Daar ginds stonden de geweldige zuilen en pilaren van den tempel van Luxor... Achter mij leidde een korte weg naar den reusachtigen kolos van Karnak en daar, aan den overkant van het zacht en rustig ruischende water, rezen de zuilen van Memnon op als steenen bewakers van een duister, zwaar geheim.

Hun gezichten waren verroest als door een huidziekte.

Luxor oefende nog dieper en krachtiger dan anders zijn machtige betovering op me uit en 't was mij, alsof de raadsels van vroegere eeuwen zich vermengden met het raadsel van heden tot een wonderlijke en verschrikkelijke eenheid.

X. FERM, GRONDIG EN TERDEGE.

Wij moeten ongestoord wezen,” zeide Nymet Teridek.

Ik boog zwijgend.

„Hier in 't hotel is dat natuurlijk niet mogelijk,” ging zij voort. „Misschien is het 't beste, als we een dakabije huren en een stuk de rivier afvaren.”

„Dan zijn we toch niet ongestoord.”

„We nemen een roeiboort. U kunt toch roeien?”

„Inderdaad.”

„Dus...”

Ik dacht na.

„Goed.”

Terwijl we naar den Nijl liepen, werd geen woord gesproken. Een eigenaardige vrouw. In het Shephardhotel had ze nog 'n chaperonne gehad. Hier emancipeerde ze zich volledig en ze wist toch, dat ze in 't gezelschap van een vijand was. Dat liet ze me overigens nauwelijks merken. Ze was beleefd, bijna beminnelijk, een beetje gereserveerd — absoluut en steeds weer vrouw van de groote wereld. Zij had me naar de hal laten roepen toen ze nauwelijks een uur in Luxor wezen kon, en begroette me met zulk een zekerheid, alsof ze precies had geweten, wie haar den brief geschreven had.

„Goedenavond. Ik moet met u spreken.”

Dat was alles.

Ze was zeker geen lichte tegenstandster. Ik besloot me ook verder van het wapen te bedienen, dat mij in deze zaak alleen van nut geweest was.

Brutale, onbepaalde, kwetsende openhartigheid.

Zij maakte dat moeilijk. Toen we van wal staken en ik na eenige slagen met de riemen de boot den stroom af liet drijven, zat ze in zeer gracieuze houding half liggend op haar plaats, liet haar kleine hoofd op haar hand rusten en keek me met zachte oogen kalm aan.

Het moest tegen half negen zijn.

Er stegen nevels op van den Nijl, maar deze bedekten niet het leger sterren, die boven ons schitterden. Ik deed mezelf geweld aan en wilde wat zeggen.

Juist op dat oogenblik sprak Nymet Teridek — misschien een halve seconde was ze me voor.

„Ik ben hierheen gekomen, omdat Mahmoed Bey, mijn heer, die morgen uit Alexandrië komt, mij hier wil ontmoeten. Niet om uw merkwaardigen en mij volkomen onbegrijpelijken brief. Als ik u desondanks een onderhoud toesta, dan is het, omdat ik weten wil wie u bent! De brief was zoo bespottelijk en mal —”

Ze had Engelsch gesproken en glimlachte nu ook op Engelsche, ironische, oppervlakkige manier.

„Laat dat, Nymet Teridek,” zei ik tamelijk onhebbelijk in 't Arabisch. Het onhebbelijke lag niet in het „je”, want er bestaat in 't Arabisch geen „u” — maar in den toon en in de weglating van iederen titel. „Zooiets mist bij mij zijn uitwerking. Dat Mahmoed Bey hierheen komt, kan ik me voorstellen. Waarom hij komt weet ik ook. En dat er een — hm! — verrassing van bijzonderen aard op hem wacht, weet ik eveneens. Nietwaar, Nymet Teridek?”

„Ik begrijp u niet,” zeide ze ijskoud.

„Dan zal ik het je verklaren! 't Is weliswaar op zichzelf niet heel eenvoudig en men kan van de hersentjes van een vrouw, die zich eigenlijk alleen met opschik en andere oppervlakkigheden bezighouden, niet verlangen, dat ze het begrijpen. Dit geval is een uitzondering. Want alles, wat ik je zal verklaren, weet je al. Omdat je het zelf bedacht hebt. Maar je zult zien, dat ook ik het weet!”

„Ik begrijp u niet,” herhaalde ze scherper.

Onderwijl gleden haar oogen onder de half neergeslagen oogleden onrustig over het water. Ze scheen nu toch bang te worden.

„Ik weet bijvoorbeeld, dat Mahmoed Bey zich in den laatsten tijd niet zoo met je heeft opgehouden, als hij had moeten doen. Daarom heb je M'wena laten halen en „Tsar” gehouden, om door een offer de liefde van je heer terug te winnen.”

Ze vertrok geen spier op haar gezicht.

„Toen M'wena je nu vertelde, dat er een menschenoffer noodig was, voelde je, dat uit haar je heer en meester sprak — Mahmoed Bey. Had hij niet al herhaalde malen gezegd, dat de Meesteres der heilige dieren een offer moest hebben? Hij wilde het aan jou overlaten, om het offer te vinden. Zijn handen wilden zeker rein blijven...”

Even een hoonend glimlachje? Het was niet meer licht genoeg om het duidelijk te zien.

„Maar je weigerde! Toen nam hij M'wena, de oude negerin, in den arm en zeide: Je zult vele piasters krijgen, als je Nymet Teridek ervan overtuigt, dat ze een menschenoffer vinden moet voor de Meesteres der heilige dieren. En ze vermoeden niet, dat je achter M'wena's stem de stem van Mahmoed Bey zoudt voelen. Dat deed je echter en je werd zwak — je wilde geen offer zoeken — je wist, hoe gevaarlijk het was. Toen rook M'wena ons — Timskjöld Effendi, miss Hilgen en mij, die luisterend en kijkend achter het hekwerk van je kamer stonden, en lachten over jullie dwaasheden. Het is zeker de moeite waard in om

Parijs te worden opgevoed, om daarna dezelfde dwaasheden te doen als de arme, ongeleerde vrouwen van den harem! Maar dat is jouw zaak, o Nymet Teridek!

M'wena rook ons, en ze wilde ons oppakken. En een van ons pakte jullie ook werkelijk beet — het meisje, waar wij van dachten, dat ze naar buiten had kunnen vluchten. Jullie bond haar en stopte een prop in haar mond, dat ze niet kon schreeuwen. En je herkende in haar het meisje, waar Mahmoed denzelfden dag samen mee gezien was door een van je spionnen."

Vergiste ik mij, of ging haar adem sneller?

"En toen, o Nymet Teridek, kwam er een booze geest in je en fluisterde in je oor: hier is het offer voor de Meesteres der heilige dieren. Mahmoed Bey zal het heel prettig vinden, als ze geofferd wordt. Een fraaie geschiedenis, is het niet?"

De Egyptische streek met haar smalle bruine hand even over haar oogen.

Ze zweeg nog steeds.

"'t Is gemakkelijk voor je om een paar mannen, die in den dienst van de Service of Antiquities zijn, hooger te betalen dan de Staat, en ze ertoe te brengen om de mummie van den stalmeester uit haar kist te nemen, ergens te verbergen, en in de plaats daarvan het lichaam van het meisje in de kist te leggen. 't Is verder ook gemakkelijk, de kist direct na aankomst uit de bergplaats te laten stelen — een mooi plan, ja, Nymet Teridek! Een goed plan. Als Mahmoed Bey uit Alexandrië aankomt, zal hij spijt hebben over het offer, dat hij moet doden."

Weer gleden de oogen van de Egyptische als afwezig over het water.

Ik wachtte.

"Ik zou je kunnen zeggen, dat je je vergist," begon ze na een poosje. "Ik zou je kunnen zeggen, dat ieder van je woorden waanzin is en dat je moet gedroomd hebben. Maar dat wil ik niet doen. Misschien heb je gelijk, misschien heb ik ook andere beweegredenen; ieder doet, zooals hij moet. Wij zijn niet vrij, Effendi."

"Wij zijn vrij, Nymet Teridek. En wij, wij alleen

zijn verantwoordelijk voor dat, wat we doen."

"Wij zijn zoo vrij als de geworpen steen, die zich aanmatigt te kunnen vliegen — 't is niet anders. En verantwoordelijk? Aan wien? Aan een rechter? Hij is een mensch als jij en ik, hij eet en drinkt en slaapt en vergist zich, zooals wij tweeën. Heeft hij een recht om een oordeel uit te spreken? Van wien heeft hij het? Van den koning? Van Foead, die Egypte beheerscht, omdat hij de Engelschen daarvoor geschikt lijkt? Wie is Foead? Ik weet, wat je zeggen wilt, Effendi. Er bestaat nog een andere rechter.... Allah."

Zij begon te lachen, zachtjes, met bevallige ironie.

"Ik moet altijd lachen als ik aan Allah denk — het is erg gek. Hij heeft de wereld geschapen, zegt men. Maar Hij heeft aan de vrouwen geen ziel gegeven, zegt de Koran. Dus eindigt mijn leven bij mijn dood — over mijn leven is echter alles al in het boek opgeschreven.... de geworpen steen, die zich aanmatigt te kunnen vliegen.... Voor een vrouw is Allah niet almachtig, Effendi."

Wat moest dat beteekenen? Had ze werkelijk behoefte om zich voor mij of voor zichzelf te rechtvaardigen, nu ik haar dingen gezegd had, die alleen aan haar bekend waren? Ik, als Europeaan, uit het oude Christelijke werelddeel, had medelijden met haar levensbeschouwing. Een beetje Kismet (geloof aan een noodlot), een beetje moderne Godsverachting, een tikje ironie en heel veel gemakkelijke onverschilligheid, dat alles opgediend op 'n revolutionnaire basis. Ze was de eerste filosofeerende Egyptische, die ik had ontmoet, en ik kon het gevoel niet kwijtraken, dat ze met haar lange redevoering een bepaald doel op het oog had. Maar welk?

Intusschen was het vrij koel geworden en 't speet me, dat ik geen overjas had meegenomen.

"Ieder doet, zooals hij moet," herhaalde Nymet Teridek.

"Waarom meng je je in zaken, die je niets aangaan, begeef je je in gevaren, die je den dood kunnen brengen en ook brengen zullen? Omdat je moet! Zoo moet ik den weg gaan, dien ik ga — en

ik zou hem ook dan gaan, wanneer ik wist, dat ik er bij zou sterven."

Ik zag plotseling tranen in haar oogen.

"Je spreekt van sterven, Nymet Teridek, en je bent nog zoo jong," zei ik onwillekeurig hartelijker dan ik van plan was.

"Zie, ik heb veel landen gezien en veel menschen, en ik weet: de mensch moet niet als hij niet wil. Ik weet, dat je door dingen, door menschen omgeven bent, die je tot iets dwingen, je moet niet, Nymet Teridek, niets is sterker dan je eigen wil. Het ligt in je eigen hand jezelf te redden. Wees openhartig tegen mij en alles komt goed."

Zij schudde langzaam haar hoofd en toen ging er een rilling door haar heen.

"Ik heb goed nieuws voor je," zei ik zacht. "Het meisje, dat je gevangen genomen hebt, geeft niets om je heer, maar om een ander."

Een vlugge, wantrouwende blik. Stille.

"Ze houdt van Timskjöld Effendi."

Nu glimlachte ze weer, zeer spottend, zeer slim, maar ook een klein beetje verlicht, naar het mij toescheen.

Toen schoot me te binnen — was Timskjöld met haar meegekomen? Was hij haar achterna gereisd, of in Cairo gebleven?

Maar dat was later aan de orde.

Eerst ging ik nu tot den aanval over.

"Ik weet niet, of het ook bij je wraak hoort, dat je van Timskjöld Effendi een soort gehoorzaam schoothondje voor jezelf hebt gemaakt — 't is minstens een erbarmelijke wraak — en jou niet waardig. En dan — als je er werkelijk over denkt om de liefde van je heer terug te winnen, is het niet bepaald verstandig van je, om met hem — en dat schijnt toch onvermijdelijk te zijn — hierover twist te krijgen. En zeg me nu eerst: wie is de Meesteres der heilige dieren?"

Ze keek me onderzoekend aan.

"Weet je dat niet?"

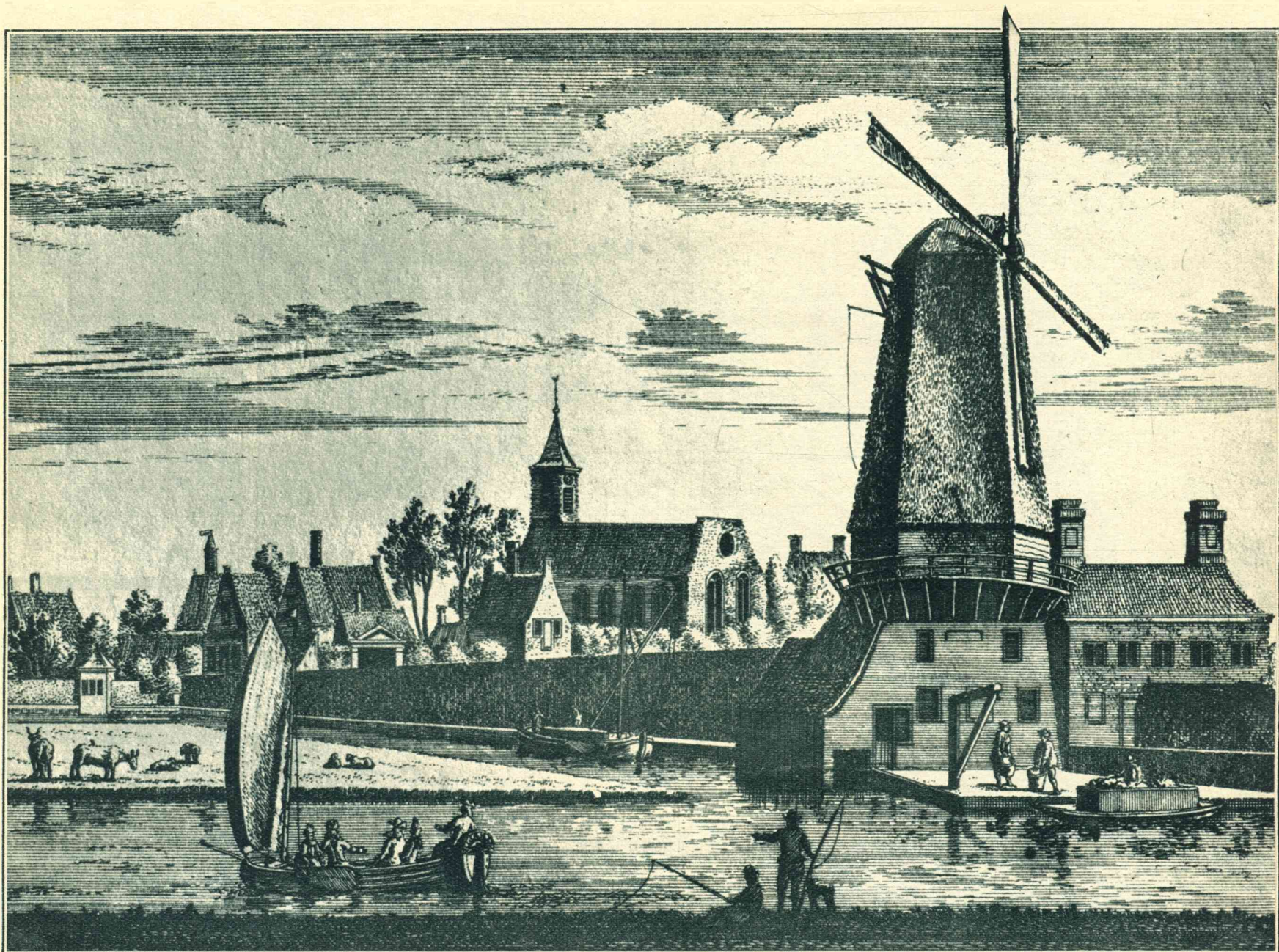
"Zou ik er anders naar vragen?"

"En dan wil je, dat ik het je zal zeggen? Nooit!"

(Wordt voortgezet.)

Winter aan de Italiaansche Riviera: ondergaande zon boven Nerri's rotsen.

GEZICHT OP HET DORP SLOTERDIJK

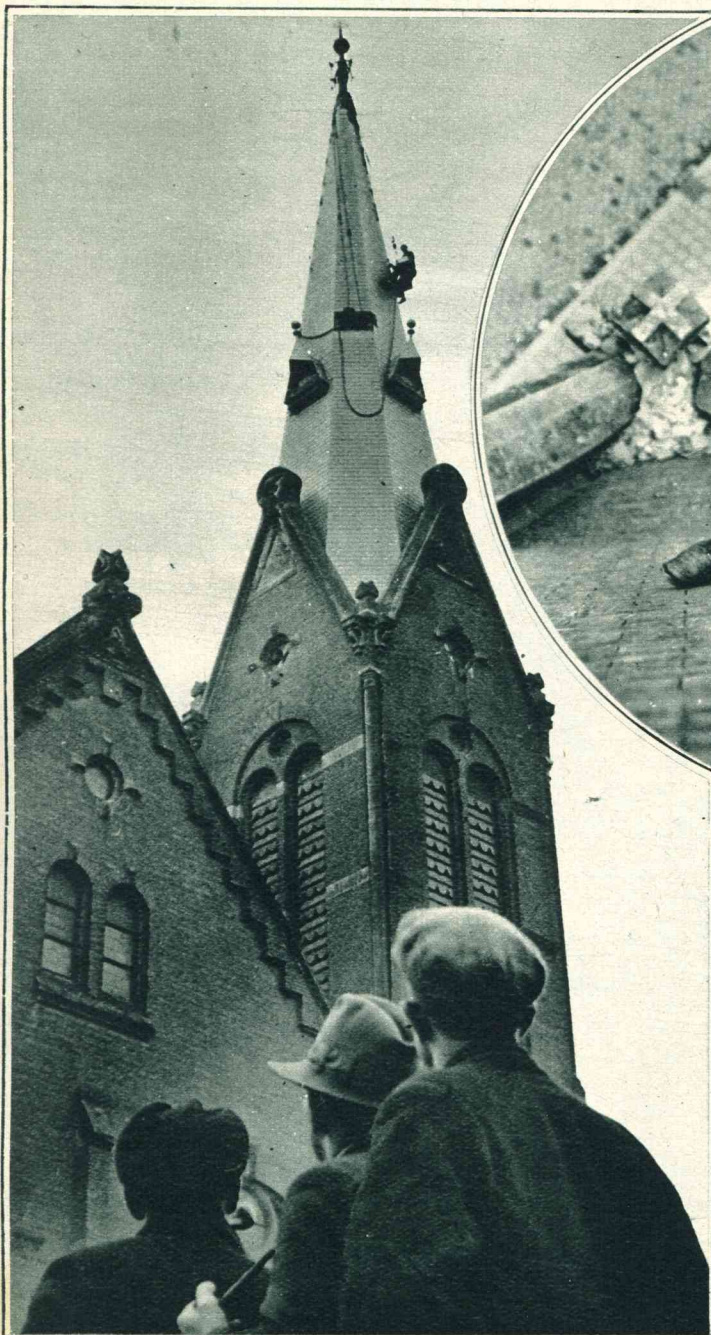
Naar een afbeelding uit het einde der zeventiende eeuw.

*Er is slechts één roep over ons Kerstboek:
't Is prachtig! Hoe kunnen ze 't geven voor zoo weinig geld!*

Het onvermijdelijk gevolg hiervan is natuurlijk een geweldige vraag naar deze schitterende premie, die wij voor slechts **80 cent** ter beschikking stellen van onze abonné's. Ofschoon wij met de oplage op een zeer ruime verspreiding gerekend hadden, mindert de voorraad zienderoogen, zoodat het gevaar niet denkbeeldig is, dat wij binnen afzienbaren tijd tal van gegadigden zullen teleur moeten stellen. Daarom raden wij een ieder, die zich alsnog in het bezit wil stellen van dit kostelijk werk, hetzij voor zichzelf of om het met Kerstmis ten geschenke te geven, allerdringendst aan dit zoo spoedig mogelijk te doen, ten einde niet de kans te loopen dat hij te hooren krijgt: **uitverkocht!!** U weet het nietwaar, het **Kerstboek**, ten deele in twee en drie kleuren uitgevoerd, de twee losse **kleurplaten** en de schitterend mooie vierbladige **wandkalender**, dit alles te zamen, als premie voor onze abonné's, voor slechts **80 cent**.

Het is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor. Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel groot 90 cent

De wonden werden gedekt.

Zóó werkt de leidekker

*Belangstelling voor 't
gevaarlijke baantje.*

Bij de plek waar de spits ljdend is.

*Aan de hoeken is het vooral
„oppassen” voor den leidekker.*

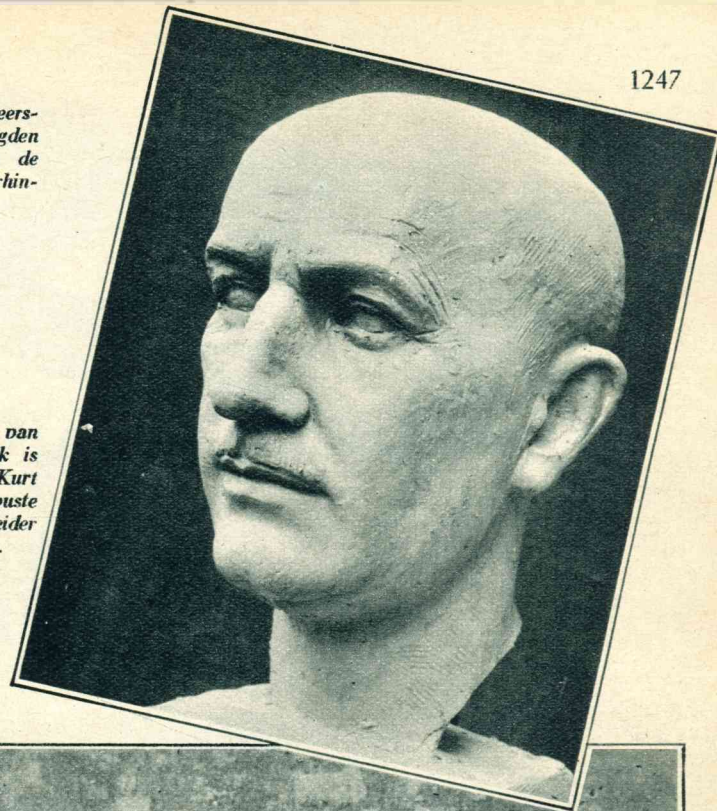

*De fotograaf geeft ons 'n
anderen „stand der zaken”.*

Te Athene brak een verkeersstaking uit. De stakers legden zware steenen tusschen de rails om de tram te verhinderen te rijden.

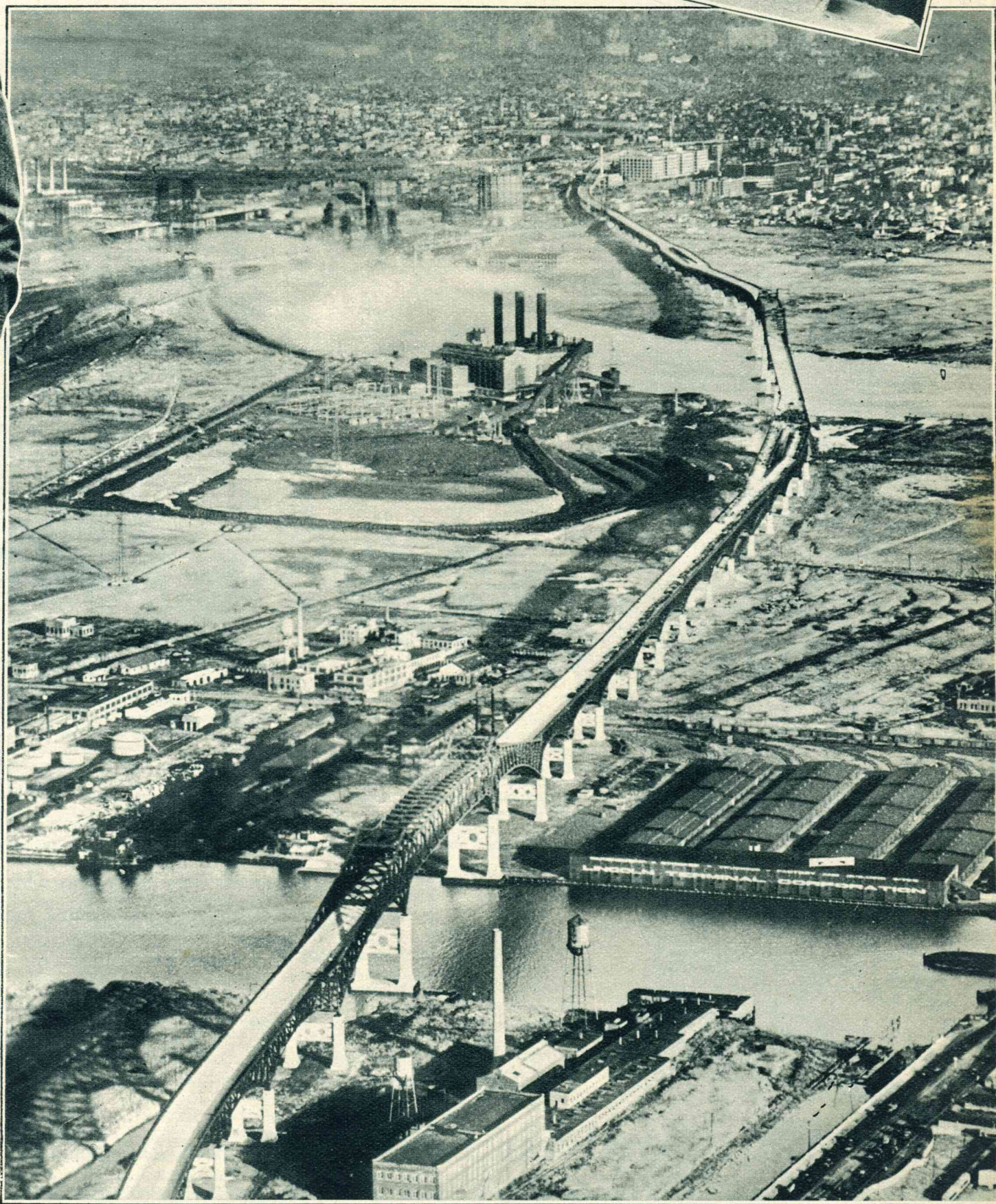
Tot nieuwen kanselier van de Deutsche Republiek is benoemd Generaal Kurt von Schleicher. Een buste van den nieuwen leider van het Deutsche Rijk.

Buitenlandsch Foto-nieuws

De Britsche soldaten krijgen waarschijnlijk een nieuw uniform. Enkele bataljons gaan op het oogenblik gekleed als hierboven afgebeeld; voldoet de proef, dan zal dit uniform voor het geheele leger worden voorgeschreven.

In den Amerikaanschen staat New-Jersey is de imposante autoweg, tusschen de steden Jersey City en Newark, die vele meters boven den beganen grond werd gebouwd, voor het verkeer opengesteld. De autoweg loopt boven over de Passaic-rivier, welke men op de foto op den voorgrond ziet. De aanleg van dezen autoweg heeft niet minder dan 21 miljoen dollars gekost.

A.S.S.O.

INSTITUUT VOOR

BRIEFONDERWIJS

DIRECTEUR:

J. v. D. Bij, PRÜMELAAN 16, ARNHEM

VASTE BETREKKINGEN

Laag maandelijksch lesgeld. - Geen vooruitbetaling.
Elke week leszending. - Correctie van gemaakt werk.
Ieder, die alleen de lagere school heeft bezocht, kan onze cursussen volgen en het gestelde doel bereiken.

A=Cursussen:

voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire politie, verpleger, besteller, spoorwegbeambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (voor slagers), verkoper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, etaleur, administrateur, enz.

voor Dames: verpleegster, kraamverzorgster, verkoopster, winkeljuffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, privé-secretaresse, enz.

Inl. gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B=Cursussen:

voor beginners, zoowel Heeren als Dames: praktijk-diploma boekhouden (dubbel-boekhouden), stenografie (systeem „Groote”), algemeene ontwikkeling, Nederlandsche taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

De B-cursussen zijn voor jong en oud. Nieuwe atlassen, boeken en woordenboeken gratis in eigendom. Na goeden afloop diploma's. Velen verwierven door het diploma boekhouden goede positie of bijverdienste. Vraag adressen.

Vraag inlichtingen omtrent onze NIEUWE CURSUSSEN:

etaleur (etaleeren, plakkaatschilderen, blokschrift, enz.);
kraamverzorgsters (voor ongehuwde en gehuwde dames);
administrateur en privé-secretaresse (volledige kantooropleiding: boekhouden, handelscorrespondentie, stenografie).

BEGEERT GI EEN BETREKKING ALS VERKOOPEER OF VERKOOPSTER?

In de lessen over verkoopkunde leert u, hoe de klanten toe te spreken, op welke manier de artikelen aan te prijzen, wat te doen als de klant uitvluchten of bezwaren heeft en nog veel meer andere zaken, waarmede een goed verkoper op de hoogte moet zijn. De lessen zijn zeer mooi. Het lesgeld is laag en kan in termijnen worden voldaan. Geen kosten voor boeken, want de benodigde boeken geven wij aan onze Cursisten gratis in eigendom. Bij ijverige studie reeds na 6 maanden een diploma. Daarna helpen wij U onmiddellijk bij de sollicitatie. Met onze hulp zijn er zoowel voor dames als voor heeren flinke posities te verkrijgen. Wie filiaalhouder(st)er wil worden, vraag inlichtingen omtrent den cursus filiaalhouder of filiaalhoudster. Les in rekenen, Nederl. taal, boekhouden en verkoopkunde.

Zend bijgaanden bon duidelijk ingevuld in gesloten enveloppe met postzegel van 6 cent aan ons en wij sturen U gratis alle inlichtingen.
Doe het heden!

Vraag dan eens inlichtingen omtrent onze cursussen:
1. verkoper of verkoopster in het algemeen, geschikt voor allerlei soorten zaken;

2. verkoper of verkoopster in het kruideniersbedrijf;
3. verkoper of verkoopster in het textielbedrijf (heeren- en damesmode-artikelen, manufacturen, enz.)

Deze cursussen zijn bestemd voor personen, die wenschen te worden: winkelbediende, winkeljuffrouw, chef-winkelbediende, chef-winkeljuffrouw, verkoper, verkoopster, chef-verkoper, chef-verkoopster, inkoopster, cassière enz. Er komen steeds meer groote winkelbedrijven en coöperaties. Vandaar behoefte aan goed onderlegd personeel. Goede krachten verdienen flink geld en hebben bovendien mooie promotiekansen. Onder het winkelpersoneel heerscht geen werkloosheid. Integendeel, voor de besten is steeds plaats. Van een verkoper wordt geëischt, dat hij vlot rekent, de Nederlandsche taal zonder fouten schrijft, dat hij warenkennis bezit en de kunst verstaat om met publiek om te gaan. U ontvangt in dezen cursus dan ook les in rekenen, Nederlandsche taal, warenkennis (zeer uitgebreid) en verkoopkunde.

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen omtrent den cursus voor
Naam
Straat en nummer
Woonplaats Ouderdom

Vat moed en zet U tot den arbeid!